

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (peti senat)

z dne 9. junija 2016*

„Damping — Uvoz bioetanola s poreklom iz Združenih držav Amerike — Dokončna protidampinška dajatev — Ničnostna tožba — Združenje — Neobstoj neposrednega nanašanja na člane — Nedopustnost — Dajatev na ravni države — Individualna obravnava — Vzorčenje — Pravica do obrambe — Prepoved diskriminacije — Skrbno ravnanje“

V zadevi T-276/13,

Growth Energy, s sedežem v Washingtonu, DC (Združene države),

Renewable Fuels Association, s sedežem v Washingtonu,

ki sta ju najprej zastopali P. Vander Schueren, odvetnica, nato P. Vander Schueren in M. Peristeraki, odvetnici,

tožeči stranki,

proti

Svetu Evropske unije, ki ga zastopajo S. Boelaert, agentka, sprva skupaj z G. Berrischem, odvetnikom, in B. Byrnom, solicitor, nato z R. Bierwagenom in C. Hippom, odvetnikoma,

tožena stranka,

ob intervenciji

Evropske komisije, ki jo zastopata M. França in T. Maxian Rusche, agenta,

in

ePURE, de Europese Producenten Unie van Hernieuwbare Ethanol, ki jo zastopata O. Prost in A. Massot, odvetnika,

intervenientki,

zaradi predloga za razglasitev delne ničnosti Izvedbene uredbe Sveta (EU) št. 157/2013 z dne 18. februarja 2013 o uvedbi dokončne protidampinške dajatve na uvoz bioetanola s poreklom iz Združenih držav Amerike (UL L 49, str. 10) v delu, ki se nanaša na tožeči stranki in njune člane,

SPLOŠNO SODIŠČE (peti senat),

v sestavi A. Dittrich, predsednik, J. Schwarcz, sodnik, in V. Tomljenović (poročevalka), sodnica,

* Jezik postopka: angleščina.

sodna tajnica: C. Heeren, administratorica,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 20. in 21. maja 2015

izreka naslednjo

Sodbo

Dejansko stanje

- 1 Tožeči stranki, Growth Energy in Renewable Fuels Association, sta združenji, ki zastopata ameriške proizvajalce bioetanola in druge organizacije, dejavne na področju biogoriv, v primeru Growth Energy, in podpornike etanola v Združenih državah, v primeru Renewable Fuels Association.
- 2 Na podlagi tožbe, ki jo je vložilo ePURE, de Europese Producenten Unie van Hernieuwbare Ethanol (Združenje evropskih proizvajalcev obnovljivega etanola, v nadaljevanju: ePure), je Evropska komisija začela protidampinški postopek glede uvoza bioetanola s poreklom iz Združenih držav Amerike v Evropsko unijo na podlagi člena 5 Uredbe Sveta (ES) št. 1225/2009 z dne 30. novembra 2009 o zaščiti proti dampinškemu uvozu iz držav, ki niso članice Evropske skupnosti (UL L 343, str. 51, v nadaljevanju: osnovna uredba).
- 3 Tožeči stranki trdita, da sta imeli med protidampinškim postopkom status predstavniških združenj in da sta bili ves čas preiskave obravnavani kot zainteresirani stranki.
- 4 Z Obvestilom o začetku protidampinškega postopka za uvoz bioetanola s poreklom iz Združenih držav Amerike (UL 2011, C 345, str. 7) je Komisija opozorila, da se namerava zaradi povečanega števila proizvajalcev izvoznikov v Združenih državah in proizvajalcev Unije v vseh primerih uporabiti vzorčenje v skladu s členom 17 osnovne uredbe.
- 5 Komisija je 16. januarja 2012 z dopisom obvestila družbe Marquis Energy LLC, Patriot Renewable Fuels LLC, Plymouth Energy Company LLC, POET LLC in Platinum Ethanol LLC (v nadaljevanju: vzorčeni proizvajalci), ki so članice tožečih strank, da so bile zajete v vzorec proizvajalcev izvoznikov v Združenih državah. Te družbe so nato 22. februarja 2012 Komisiji poslale izpolnjene protidampinške vprašalnike, Komisija pa je opravila preveritvene obiske v njihovih prostorih.
- 6 Tožeči stranki sta 26. marca 2012 Komisiji posredovali pisne pripombe na začetek protidampinškega postopka.
- 7 Komisija je 24. avgusta 2012 tožečima strankama posredovala začasni dokument o razkritju, v katerem je izpostavila dejstva in ugotovitve, na podlagi katerih se je odločila opraviti preiskavo brez uvedbe začasnih ukrepov (v nadaljevanju: začasni dokument o razkritju). V točkah od 45 do 47 navedenega dokumenta je med drugim ugotovila, da na tej stopnji ni bilo mogoče presoditi o tem, ali je bil izvoz bioetanola s poreklom iz Združenih držav opravljen po dampinških cenah, ker vzorčeni proizvajalci niso delali razlik med notranjimi prodajami in izvozom ter ker so ga prodajali neodvisnim trgovcem/pripravljalcem mešanic, ki so ga nato mešali z bencinom ter ga preprodajali. Tako vzorčeni proizvajalci niso poznali namembnega kraja proizvoda in njegove izvozne cene. Komisija se je zato odločila opraviti preiskavo in jo razširiti na neodvisne trgovce/pripravljalce mešanic, da bi pridobila podatke o izvoznih cenah in celotno sliko trga bioetanola (točka 50 navedenega dokumenta).
- 8 Na predlog tožečih strank, združenj Plymouth Energy Company in POET, je bilo opravljeno zaslišanje pred pooblaščenecem za zaslihanje Komisije.

- 9 Tožeči stranki sta 24. septembra 2012 predložili pripombe na začasni dokument o razkritju.
- 10 Komisija je 6. decembra 2012 tožečima strankama poslala začasni dokument o razkritju, v katerem je na podlagi podatkov o neodvisnih trgovcih/pripravljalcih mešanic preučila obstoj dampinga, ki naj bi povzročil škodo industriji Unije (v nadaljevanju: dokument o dokončnem razkritju). Nameravala je torej naložiti dokončne ukrepe po 9,6-odstotni stopnji na ravni države za obdobje treh let.
- 11 Tožeči stranki sta pripombe na ta dokument predložili 17. decembra 2012.
- 12 Z dopisom z dne 21. decembra 2012 je Komisija posredovala dodaten dokument o razkritju, s katerim je na eni strani v bistvu določila, da preide obdobje veljavnosti dokončnega protidampinškega ukrepa na tri leta in na drugi strani pozvala tožeči stranki, naj predložita pisne pripombe na to spremembo in na dokument o dokončnem razkritju najpozneje do 2. januarja 2013.
- 13 Tožeči stranki sta 2. januarja 2013 predložili pripombe na ta dokument.
- 14 Z dopisom z dne 30. januarja 2013 je Komisija odgovorila na pripombe tožečih strank na dokument o dokončnem razkritju.
- 15 Svet Evropske unije je 18. februarja 2013 sprejel Izvedbeno uredbo Sveta (EU) št. 157/2013 z dne 18. februarja 2013 o uvedbi dokončne protidampinške dajatve na uvoz bioetanola s poreklom iz Združenih držav Amerike (UL L 49, str. 10, v nadaljevanju: izpodbijana uredba), s katero je uvedel protidampinško dajatev na bioetanol, imenovano „etanol za gorivo“, tj. etilni alkohol, proizveden iz kmetijskih proizvodov, denaturiran ali nedenaturiran, razen izdelkov z vsebnostjo vode več kot 0,3 % (m/m), izmerjeno v skladu s standardom EN 15376, vendar vključno z etilnim alkoholom, proizvedenim iz kmetijskih proizvodov, vsebovanim v mešanicah bencina z vsebnostjo etilnega alkohola več kot 10 % (v/v) s poreklom iz ZDA, trenutno uvrščenim pod oznake KN ex 2207 10 00, ex 2207 20 00, ex 2208 90 99,, ex 2710 12 21, ex 2710 12 25, ex 2710 12 31, ex 2710 12 41, ex 2710 12 45, ex 2710 12 49, ex 2710 12 51, ex 2710 12 59, ex 2710 12 70, ex 2710 12 90, ex 3814 00 10, ex 3814 00 90, ex 3820 00 00 in ex 3824 90 97 (oznake TARIC 2207100012, 2207200012, 2208909912, 2710122111, 2710122592, 2710123111, 2710124111, 2710124511, 2710124911, 2710125111, 2710125911, 2710127011, 2710129011, 3814001011, 3814009071, 3820000011 in 3824909767), po stopnji 9,5 % na ravni države, ki je določena kot fiksni znesek 62,30 EUR na tono neto in ki se uporablja glede na skupno vsebnost v obliki masnega deleža čistega etilnega alkohola, za obdobje petih let.
- 16 V zvezi z vzorcem proizvajalcev izvoznikov v Združenih državah je Svet v uvodnih izjavah od 12 do 16 izpodbijane uredbe ugotovil, da je preiskava pokazala, da nobeden od vzorčenih proizvajalcev, navedenih zgoraj v točki 5, ni izvažal bioetanola na trg Unije. Dejansko so ga na domačem trgu prodajali nepovezanim trgovcem/pripravljalcem mešanic, ki so ga nato mešali z bencinom ter prodajali na domačem trgu in za izvoz, zlasti v Unijo. Ti proizvajalci niso mogli zagotovo vedeti, ali je bila njihova proizvodnja namenjena trgu Unije in niso poznali prodajnih cen trgovcev/pripravljalcev mešanic. To naj bi pomenilo, da proizvajalci bioetanola iz ZDA niso bili izvozniki zadevnega izdelka v Unijo. Izvozniki naj bi bili dejansko trgovci/pripravljalci mešanic. Zato je Svet za dokončanje dampinške preiskave uporabil podatke dveh trgovcev/pripravljalcev mešanic, ki sta privolila v sodelovanje v preiskavi.
- 17 Svet je pri ugotovitvi dampinga v uvodnih izjavah od 62 do 64 izpodbijane uredbe pojasnil, da se mu zdi ustrezno vzpostaviti stopnjo dampinga na ravni države. Čeprav so nekateri proizvajalci trdili, da je njihove izdelke, prodane gospodarskim subjektom v ZDA z namenom izvoza, mogoče opredeliti in jim slediti, ti proizvajalci niso povezali njihove prodaje na trgu ZDA in izvoza drugih gospodarskih subjektov v EU ter prav tako niso bili seznanjeni z višino izvoznih cen v Unijo. Svet meni, da

vzpostavitev posameznih stopenj dampinga za proizvajalce ZDA zaradi strukture industrije bioetanola, načina proizvodnje in prodaje zadevnega izdelka na trgu ZDA ter njegovega izvoza na trg Unije ni izvedljiva.

- 18 Z dopisom z dne 20. februarja 2013 je Komisija odgovorila na pripombe tožečih strank in združenja Plymouth Energy Company na dodatni dokument o razkritju.

Postopek in predlogi strank

- 19 Tožeči stranki sta v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 15. maja 2013 vložili to tožbo, spremenjeno z dopisom z dne 17. maja 2013.

1. Predlog za združitev z zadevo T-277/13, Marquis Energy/Svet

- 20 Tožeči stranki sta 18. junija 2013 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložili predlog za združitev te zadeve z zadevo T-277/13, Marquis Energy/Svet. Svet je v stališčih Splošnemu sodišču predlagal, naj prekine odločanje o morebitni združitvi do konca pisnega dela postopka in dokler ne bo preučilo trditev tožečih strank o dopustnosti.
- 21 Predsednik petega senata je 31. julija 2013 odločil, da te zadeve ne bo združil z zadevo T-277/13, Marquis Energy/Svet.

2. Intervencije

- 22 Komisija je 16. julija 2013 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila predlog za intervencijo v tej zadevi v podporo predlogom Sveta. Tožeči stranki in Svet tej intervenciji niso ugovarjali.
- 23 Združenje ePure je z vlogo, vloženo 20. septembra 2013, predlagalo, da bi v zadevi interveniralo v podporo predlogom Sveta. Tožeči stranki in Svet tej intervenciji niso ugovarjali.
- 24 Predsednik petega senata Splošnega sodišča je s sklepom z dne 4. februarja 2014 predlogoma za intervencijo ugodil.
- 25 Komisija in združenje ePure sta 18. aprila 2014 vložili intervencijski vlogi.

3. Ukrepi procesnega vodstva in ustni postopek

- 26 Splošno sodišče je na predlog sodnika poročevalca odločilo, da začne ustni postopek, in v okviru ukrepov procesnega vodstva iz člena 64 svojega poslovnika z dne 2. maja 1991 pisno postavilo vprašanja Komisiji in tožečima strankama. Vse so na pisna vprašanja odgovorile v roku.
- 27 Vendar je Svet z dopisom z dne 29. aprila 2015 Splošno sodišče obvestil, da meni, da so nekatere informacije, potrebne za odgovor na navedena vprašanja, zaupne, in Splošno sodišče pozval, naj sprejme pripravljalne ukrepe, da bo lahko „predložil te dokumente“, in predlagal njihovo zaupno obravnavo.
- 28 Z dopisom z dne 19. maja 2015 sta tožeči stranki na Splošno sodišče naslovili tri predloge, ki so se nanašali, prvič, na sprejetje pripravljalnih ukrepov, in sicer naj se Svetu naloži predložitev navedenih dokumentov, drugič, na umik dela (i) 1 odgovora Sveta na pisna vprašanja Splošnega sodišča ali, podredno, naj jima dovoli predložitev pisnih stališč, in, tretjič, naj jima da možnost, da predložita pisna stališča z namenom popravka dejanskih napak v odgovoru Sveta.

- 29 Stranke so na obravnavi 20. in 21. maja 2015 podale ustne navedbe in odgovorile na vprašanja Splošnega sodišča. Na tej obravnavi sta tožeči stranki delno umaknili svoj predlog z dne 19. maja 2015, in sicer drugi in tretji predlog, ki sta navedena zgoraj v točki 28, kar je Splošno sodišče zabeležilo v zapisnik obravnave.
- 30 Ob koncu obravnave je predsednik petega senata Splošnega sodišča odložil konec ustnega postopka na poznejši datum.
- 31 Glede na to, da je Splošno sodišče menilo, da ni treba naložiti zgoraj omenjenega pripravljalnega ukrepa, so bile stranke z dopisom z dne 9. decembra 2015 obveščene, da je bil ustni postopek končan na isti datum.

4. Predlogi za zaupno obravnavo

- 32 Tožeči stranki sta 22. novembra 2013 vložili predlog za zaupno obravnavo – glede združenja ePure – nekaterih dokumentov, priloženih k tožbi, dela njune replike in nekaterih k njej priloženih dokumentov.
- 33 Tožeči stranki sta 15. maja 2015 vložili predlog za zaupno obravnavo – glede združenja ePure – nekaterih delov odgovora Sveta na vprašanja, ki jih je postavilo Splošno sodišče v okviru ukrepov procesnega vodstva.
- 34 Združenje ePure je prejelo le nezaupno različico teh dokumentov in ni podalo nobenega ugovora zoper predloga za zaupno obravnavo, ki sta bila vložena glede nje.

5. Predlogi strank

- 35 Tožeči stranki v tožbi, kakor je bila spremenjena z vlogo z dne 17. maja 2013, Splošnemu sodišču predlagata, naj:
- izpodbijano uredbo razglasi za nično v delu, ki se nanaša nanju in na njune člane;
 - Svetu naloži plačilo stroškov.
- 36 Svet Splošnemu sodišču predlaga, naj:
- tožbo zavrže kot nedopustno;
 - podredno, tožbo zavrne kot neutemeljeno;
 - tožečima strankama naloži plačilo stroškov.
- 37 Komisija Splošnemu sodišču predlaga, naj:
- tožbo zavrže kot nedopustno;
 - podredno, tožbo zavrne kot neutemeljeno;
 - tožečima strankama naloži plačilo stroškov.
- 38 Združenj ePure Splošnemu sodišču predlaga, naj:
- tožbene razloge tožečih strank zavrne;

— tožečima strankama naloži plačilo stroškov.

Pravo

- 39 Tožeči stranki se v utemeljitev tožbe sklicujeta na deset tožbenih razlogov. Prvi tožbeni razlog se nanaša na kršitev členov 2(8), 9(5) in 18(1), (3) in (4) osnovne uredbe, na kršitev načel pravne varnosti, zaupanja v pravo in dobrega upravljanja ter na očitne napake pri presoji. Drugi tožbeni razlog se nanaša na očitno napako pri presoji dejstev in na kršitev člena 2(10) osnovne uredbe. Tretji tožbeni razlog se nanaša na očitno napako pri presoji in na kršitev načela nediskriminacije ter člena 3(2) osnovne uredbe. Četrty tožbeni razlog se nanaša na kršitev člena 3(2) osnovne uredbe in na očitno napako pri presoji. Peti tožbeni razlog se nanaša na očitno napako pri presoji in na kršitev člena 1(4), člena 3(1) do (3) in od (5) do (7) ter člena 4(1) osnovne uredbe. Šesti tožbeni razlog se nanaša na očitno napako pri presoji in na kršitev člena 3(1) osnovne uredbe. Sedmi tožbeni razlog se nanaša na očitno napako pri presoji v delu, ki se nanaša na vzročnost. Osmi tožbeni razlog se nanaša na kršitev člena 9(2) osnovne uredbe in načela sorazmernosti. Deveti tožbeni razlog se nanaša na kršitev člena 5(2) in (3) osnovne uredbe ter načel dobrega upravljanja in nediskriminacije. Nazadnje, deseti tožbeni razlog se nanaša na kršitev člena 6(7), člena 19(1) in (2) in člena 20(2), (4) in (5) osnovne uredbe, pravic do obrambe ter načel nediskriminacije in dobrega upravljanja, pa tudi na nezadostno obrazložitev.
- 40 V tem kontekstu je treba navesti, da tožeči stranki v vlogah navajata vrsto argumentov, ki navajajo – z namenom dokazati nezakonitost izpodbijane uredbe – kršitve prava, ki jih je storila „Komisija“. Tako so tožbeni razlogi od prvega do petega, sedmi in deveti, kot so opredeljeni v točki 5 tožbe, oprti na ugotovitev o različnih kršitvah osnovne uredbe, ki jih je storila „Komisija“. V zvezi s tem je treba ugotoviti, da je sklicevanje na kršitve, ki izhajajo iz izpodbijane uredbe in jih je storila „Komisija“ in ne „Svet“, pisna pomota v vlogah tožečih strank. Na eni strani namreč iz besedila vlog tožečih strank nedvomno izhaja, da skušata ti z argumentacijo doseči ničnost izpodbijane uredbe zaradi kršitev, ki jih je storil Svet. Na drugi strani je treba navesti, da je iz odgovora, ki sta ga podala Svet in Komisija na te argumente, razvidno, da sta menila, da sta tožeči stranki dejansko navajali kršitve, ki jih je storil Svet. V teh okoliščinah je treba preučiti te argumente tožečih strank v zgoraj navedenem smislu, ki sta ga sprejela tako Svet kot Komisija.
- 41 Svet, ki ga podpirata Komisija in združenje ePure, trdi, ne da bi uradno vložil ugovor nedopustnosti na podlagi člena 130(1) Poslovnika Splošnega sodišča, da je tožba nedopustna. Meni, da tožeči stranki nimata procesnega upravičenja, ne kot zastopnici svojih članov in ne v lastnem imenu, ker po njegovem mnenju pogoji iz člena 263, četrti odstavek, PDEU niso izpolnjeni. Poleg tega Komisija meni, da tožeči stranki nimata pravnega interesa.

1. Dopustnost

- 42 Tožeči stranki sta združenji, ki zastopata interese ameriške industrije bioetanola, zato je treba najprej preučiti vprašanje, ali lahko v tej zadevi taka združenja uveljavljajo procesno upravičenje, in šele nato preučiti, ali imajo posamično procesno upravičenje in tudi ali imajo procesno upravičenje za nekatere svoje člane. Nazadnje je treba preučiti pravni interes tožečih strank v tej zadevi.

Pravica združenj kot tožečih strank do vložitve tožbe

- 43 Svet meni, da lahko tožeči stranki kot združenji, ki zastopata interese svojih članov, zahtevata ugotovitev ničnosti izpodbijane uredbe le, če ta zadeva njune člane posamično. Treba je tudi navesti, da je, razen v primeru družbe Marquis Energy, ki se je odločila posamično izpodbijati izpodbijano uredbo (v zadevi T-277/13, Marquis Energy/Svet), ta glede članov tožečih strank postala dokončna. Glede tega

trdi, da izid te tožbe – v primeru, da je ta dopustna in utemeljena – ki jo je vložilo združenje, ne more vplivati na dokončnost izpodbijane uredbe, ker bi bilo drugače kršeno splošno načelo pravne varnosti, ki ga določa pravo Unije.

- 44 Tožeči stranki izpodbijata argumentacijo Sveta in navajata, da je ta združenjema odrekel njuno procesno upravičenje pred Splošnim sodiščem. Ničnostna tožba združenja pa bi nasprotno, če bi bila sprejeta, morala učinkovati za vse člane združenja, ki so zakonito vpisani vanj ob vložitvi tožbe.
- 45 Iz sodne prakse izhaja, da je dopustnost ničnostne tožbe, ki jo vloži združenje, ki je odgovorno za varstvo kolektivnih interesov svojih članov, ugotovljena le v treh položajih, in sicer, prvič, če je z zakonsko določbo izrecno priznana (glej v tem smislu sklep z dne 10. decembra 2004, EFfCI/Parlament in Svet, T-196/03, ZOdl., EU:T:2004:355, točka 42), drugič, če imajo podjetja, ki jih zastopa, ali nekatera od njih posamično procesno upravičenje ali, tretjič, če lahko izkaže lastni interes (glej v tem smislu sodbo z dne 22. junija 2006, Belgija in Forum 187/Komisija, C-182/03 in C-217/03, ZOdl., EU:C:2006:416, točka 56 in navedena sodna praksa, in sklep z dne 24. junija 2014, PPG in SNF/ECHA, T-1/10 RENV, EU:T:2014:616, točka 30).
- 46 Ugotoviti je torej treba, ali se tožeči stranki v tej zadevi sklicujeta na katero od teh treh predpostavk ali hkrati na več od njih.
- 47 Prvič, glede prve predpostavke, na podlagi katere je ničnostna tožba združenja dopustna, če je z zakonsko določbo izrecno priznana, je treba navesti, da tožeči stranki ne opredeljujeta nobene zakonske določbe, ki bi jima dajala posebno pravico do vložitve tožbe, in da noben od dokumentov v spisu pred Splošnim sodiščem ne omogoča sklepanja o obstoju zakonske določbe, na katero bi se tožeči stranki lahko sklicevali v zvezi s tem.
- 48 Ta tožba tako ne more biti razglašena za dopustno iz razloga, ker se za tožeči stranki lahko uporabi posebna zakonska določba, ki jima daje procesno upravičenje.
- 49 Drugič, glede druge predpostavke, na podlagi katere je tožba združenja dopustna, če to zastopa podjetje ali podjetja, ki imajo posamično procesno upravičenje, je treba ugotoviti, da tožeči stranki trdita, da imata v bistvu procesno upravičenje iz razloga, ker so nekateri njuni člani „izvozniki bioetanola s poreklom iz ZDA v Unijo“.
- 50 Glede članov tožečih strank je treba torej preučiti, ali imajo naslednje štiri kategorije gospodarskih subjektov procesno upravičenje:
- Marquis Energy, ki je ameriški proizvajalec bioetanola, ki je bil vzorčen in ki je vložil posamično tožbo zoper izpodbijano uredbo v zadevi T-277/13, Marquis Energy/Svet;
 - štirje vzorčeni ameriški proizvajalci bioetanola poleg družbe Marquis Energy, ki so bili omenjeni v uvodni izjavi 36 izpodbijane uredbe (v nadaljevanju: štirje vzorčeni proizvajalci), in sicer družbe Patriot Renewable Fuels, Plymouth Energy Company, POET in Platinum Ethanol, ki so članice vsaj ene od tožečih strank. Te štiri skupine proizvajalcev so namreč članice prve tožeče stranke Growth Energy, družbi Patriot Renewable Fuels in Plymouth Energy Company pa sta tudi članici druge tožeče stranke Renewable Fuels Association;
 - trgovca/pripravljalca mešanic bioetanola Murex in CHS;
 - vsi drugi člani tožečih strank.
- 51 V zvezi s tem je treba, prvič, ugotoviti, da je izključeno, da bi bila lahko ta tožba dopustna na podlagi prvega od teh razlogov, in sicer ker tožeči stranki zastopata družbo Marquis Energy. Iz sodne prakse namreč izhaja, da ima združenje, ki deluje kot zastopnik svojih članov, procesno upravičenje za

vložitev ničnostne tožbe, če njegovi člani niso sami vložili tožbe, čeprav so bili do tega upravičeni (glej sklep z dne 29. marca 2012, Asociación Española de Banca/Komisija, T-236/10, ZOdl., EU:T:2012:176, točki 23 in 24 ter navedena sodna praksa). Iz te sodne prakse tako izhaja, da ker je v tej zadevi družba Marquis Energy vložila posamično tožbo pred Splošnim sodiščem, v zadevi T-277/13, Marquis Energy/Svet, zoper izpodbijano uredbo, je ta tožba, ki sta jo vložili tožeči stranki, v okviru njunega sklicevanja na to, da zastopata družbo Marquis Energy, v vsakem primeru nedopustna. Ta ugotovitev pa ne vpliva na to, da je treba preučiti vprašanje, ali je tožba tožečih strank dopustna v okviru zastopanja še drugih članov.

- 52 Drugič, glede članov tožečih strank, ki so trgovci/pripravljalci mešanic – izvozniki bioetanola, je treba navedi, da sta tožeči stranki na obravnavi navedli, da sta dva od njunih „pridruženih“ članov, Murex in CHS, trgovca/pripravljalca mešanic, ki sta izvoznika bioetanola. Murex naj bi bil „pridružen član“ združenja Growth Energy in CHS „pridružen član“ združenja Renewable Fuels Association. Iz tega razloga sta menili, da imata procesno upravičenje kot njuni zastopnici. Poleg tega sta tožeči stranki pripomnili, da sta ta izvoznika predložila obrazce za vzorčenje.
- 53 Nesporno je, da je CHS „pridružen član“ združenja Renewable Fuels Association. Kot je pravilno navedla Komisija na obravnavi, člen IV(4)(b) statuta združenja Renewable Fuels Association določa, da ima „pridružen član“ tega združenja pravico prisostvovati sejam članov, nima pa glasovalne pravice, kot je bilo to zabeleženo v zapisnik obravnave.
- 54 Glede Murexa je ugotovljeno, da je ta „pridružen član“ združenja Growth Energy. Kot je Komisija pravilno navedla na obravnavi, četrti člen „articles of incorporation“ (statut) združenja Growth Energy določa kategorije članov z glasovalno pravico in brez nje, kot je bilo to zabeleženo v zapisniku obravnave. Natančneje, na podlagi člena II, oddelek 2.01(c) „Second Amended and Restated Bylaws“ (druge dopolnjene in spremenjene uredbe) združenja Growth Energy „pridružen član“ ni imel glasovalne pravice.
- 55 Brez glasovalne pravice pa CHS in Murex nimata možnosti, da uveljavljata svoje interese, kadar ju zastopa zadevno združenje. V teh okoliščinah in ob neobstoju dokazov, s katerimi bi se lahko izkazalo, da „pridružen član“ ima takšno možnost uveljavljanja svojih interesov, je treba ugotoviti, da v tej zadevi združenje Renewable Fuels Association ni imelo procesnega upravičenja, ko je uveljavljalo, da zastopa CHS, in da združenje Growth Energy ni imelo procesnega upravičenja, ko je uveljavljalo, da zastopa Murex.
- 56 Iz preudarkov zgoraj v točkah od 51 do 55 izhaja, da čeprav je treba izključiti dopustnost te tožbe v tem, ko tožeči stranki navajata dejstvo, da zastopata družbe Marquis Energy ter CHS ali Murex, je treba nasprotno preučiti, ali je njuna tožba dopustna v delu, v katerem navajata dejstvo, da zastopata, prvič, štiri vzorčene proizvajalce, ki niso del skupine Marquis Energy, in, drugič, vse druge člane, ki niso štirje vzorčeni proizvajalci, Marquis Energy ali trgovca/pripravljalca mešanic CHS in Murex.
- 57 Tretjič, prav tako je treba izključiti trditev tožečih strank, da bi ničnostna tožba združenja, če bi bila dopustna, morala učinkovati za vse člane združenja, ki so zakonito vpisani vanj ob vložitvi tožbe.
- 58 V zvezi s tem je treba spomniti, da čeprav drži, da imajo glede na merila iz člena 263, četrti odstavek, PDEU uredbe, ki določajo protidampinške dajatve, glede na vsebino in področje veljavnosti dejansko normativni značaj, ker se uporabijo za vse zainteresirane gospodarske subjekte, ni izključeno, da imajo nekateri gospodarski subjekti procesno upravičenje, ki ga lahko uveljavljajo zoper nekatere določbe iz teh uredb (glej v tem smislu sodbi z dne 21. februarja 1984, Allied Corporation in drugi/Komisija, 239/82 in 275/82, Recueil, EU:C:1984:68, točka 11, in z dne 20. marca 1985, Timex/Svet in Komisija, 264/82, Rec, EU:C:1985:119, točka 12).

- 59 V skladu s sodno prakso velja, da kadar neka uredba o uvedbi protidampinške dajatve določa različne dajatve za več družb, ima določena družba procesno upravičenje le za izpodbijanje tistih določb, ki zanj določajo posebno protidampinško dajatev in njeno višino, ne pa tudi tistih, ki določajo protidampinške dajatve za druge družbe, tako da je tožba te družbe dopustna le v tistem delu, v katerem se predlaga razglasitev ničnosti tistih določb uredbe, ki se nanašajo izključno nanjo (glej v tem smislu sodbo z dne 15. februarja 2001, *Nachi Europe*, C-239/99, Recueil, EU:C:2001:101, točka 22 in navedena sodna praksa).
- 60 Dalje, iz točke 29 sodbe z dne 21. marca 2012, *Fiskeri og Havbruksnæringens Landsforening in drugi/Svet* (T-115/06, EU:T:2012:136), na katero se tožeči stranki sklicujeta v zvezi s tem, v povezavi s točkama 27 in 28 iste sodbe izhaja, da ničnost učinkuje le na vse člane združenja, pod pogojem, da so tožbe teh članov dopustne.
- 61 Če bi bilo drugače, bi namreč poklicno združenje lahko uveljavljalo procesno upravičenje nekaterih svojih članov z namenom doseči ničnost uredbe v korist vseh članov, vključno s tistimi, ki posamično ne izpolnjujejo pogojev iz člena 263, četrti odstavek, PDEU. S tem bi se obšla pravila o pogojih za dopustnost tožb, ki se lahko vlagajo zoper uredbe, ki določajo protidampinške dajatve.
- 62 V tej zadevi zato tožeči stranki lahko uveljavljata ničnost izpodbijane uredbe v korist svojih članov le za tiste člane, ki imajo tudi sami upravičenje do vložitve ničnostne tožbe zoper izpodbijano uredbo na podlagi člena 263, četrti odstavek, PDEU.
- 63 Četrtrič, glede tretje predpostavke, v skladu s katero je tožba združenja dopustna, če lahko to izkaže lastni interes, tožeči stranki menita, da imata pravico vložiti posamično tožbo kot združenji, ki zastopata glavne proizvajalce bioetanola, in spominjata, da sta bili zainteresirani stranki v upravnem protidampinškem postopku. Zato je treba v zvezi s tem preučiti, ali imata tožeči stranki lastni interes v tej zadevi kot združenji, ki sta sodelovali v protidampinškem postopku (glej točke od 75 do 87 v nadaljevanju).

Procesno upravičenje tožečih strank

- 64 Spomniti je treba, da člen 263, četrti odstavek, PDEU obsega tri predpostavke, v katerih lahko vsaka fizična ali pravna oseba vloži ničnostno tožbo. Pod pogoji iz prvega in drugega odstavka tega člena lahko taka oseba, prvič, vloži tožbo zoper nanjo naslovljene akte. Drugič, lahko vloži tožbo zoper akte, ki se nanjo neposredno in posamično nanašajo, in, tretjič, zoper predpise, ki se nanjo neposredno nanašajo, a ne potrebujejo izvedbenih ukrepov.
- 65 Navesti je treba, da je merilo neposrednega nanašanja enako v drugi in tretji predpostavki iz člena 263, četrti odstavek, PDEU (sklep z dne 13. marca 2015, *European Coalition to End Animal Experiments/ECHA*, T-673/13, ZOdl., EU:T:2015:167, točka 67).
- 66 V tej zadevi je nesporno, da tožeči stranki nista naslovnici izpodbijane uredbe. Zato je treba preučiti vprašanje, ali lahko tožeči stranki vložita ničnostno tožbo zoper izpodbijano uredbo na podlagi druge ali tretje predpostavke iz člena 263, četrti odstavek, PDEU, in sicer, ali vlagata posamično ali pa vlagata kot zastopnici ene od kategorij gospodarskih subjektov, ki so njuni člani.
- 67 Glede pojma neposrednega nanašanja iz člena 263, četrti odstavek, PDEU je treba ugotoviti, da ta pogoj zahteva izpolnitev dveh kumulativnih meril, in sicer, prvič, da ima izpodbijani ukrep neposredne učinke na pravni položaj posameznika, in, drugič, da naslovnikom tega ukrepa, ki so odgovorni za njegovo izvedbo, ne dopušča nobene diskrecijske pravice, saj je ta izvedba samodejna in temelji izključno na ureditvi Unije brez uporabe drugih vmesnih pravil (sklep z dne 24. septembra 2009, *Município de Gondomar/Komisija*, C-501/08 P, EU:C:2009:580, točka 25, in sodba z dne 13. oktobra 2011, *Deutsche Post in Nemčija/Komisija*, C-463/10 P in C-475/10 P, ZOdl., EU:C:2011:656, točka 66).

- 68 Glede pojma posamičnega nanašanja iz člena 263, četrti odstavek, PDEU je treba spomniti, da lahko v skladu z ustaljeno sodno prakso drugi pravni subjekti, ki niso naslovniki odločbe, uveljavljajo, da se odločba posamično nanaša nanje le, če ta odločba vpliva nanje zaradi nekaterih njihovih posebnih značilnosti ali zaradi dejanskega položaja, zaradi katerega se razlikujejo od vseh drugih oseb, in jih zato posamično opredeljuje enako, kot bi posamično opredelila naslovnika take odločbe (sodbi z dne 15. julija 1963, Plaumann/Komisija, 25/62, Recueil, EU:C:1963:17, str. 223, in z dne 13. decembra 2005, Komisija/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, C-78/03 P, ZOdl., EU:C:2005:761, točka 33).
- 69 Glede področja obrambe proti dampingu iz ustaljene sodne prakse izhaja, prvič, da so akti, ki določajo protidampinške dajatve takšni, da se neposredno in posamično nanašajo na proizvodna in izvozna podjetja, ki lahko dokažejo, da so bila opredeljena v aktih Komisije ali Sveta ali da so se nanje nanašale pripravljalne poizvedbe (zgoraj v točki 58 navedena sodba Allied Corporation in drugi/Komisija, EU:C:1984:68, točka 12, in sodba z dne 23. maja 1985, Allied Corporation in drugi/Svet, 53/83, Recueil, EU:C:1985:227, točka 4).
- 70 Drugič, na uvoznike zadevnega proizvoda, katerih cene so bile pri nadaljnji prodaji upoštevane pri določitvi izvozne cene in na katere se zato nanašajo ugotovitve v zvezi z obstojem dampinga, se neposredno in posamično nanašajo uredbe, ki določajo protidampinške dajatve (sodbi z dne 14. marca 1990, Nashua Corporation in drugi/Komisija in Svet, C-133/87 in C-150/87, Recueil, EU:C:1990:115, točka 15, in Gestetner Holdings/Svet in Komisija, C-156/87, Recueil, EU:C:1990:116, točka 18). Enako velja za tiste uvoznike, ki so povezani z izvozniki iz tretjih držav, za proizvode katerih se naložijo protidampinške dajatve, zlasti kadar je bila izvozna cena izračunana na podlagi cen pri nadaljnji prodaji na trgu Unije, ki so jih uporabljali ti uvozniki, in kadar se sama protidampinška dajatev izračuna na podlagi teh cen pri nadaljnji prodaji (glej v tem smislu sodbo z dne 11. julija 1990, Neotype Techmashexport/Komisija in Svet, C-305/86 in C-160/87, Recueil, EU:C:1990:295, točki 19 in 20).
- 71 Tretjič, Sodišče je odločilo, da se na proizvajalca originalne opreme, ne da bi ga bilo treba opredeliti kot uvoznika ali izvoznika, neposredno in posamično nanašajo določbe uredbe o dampinških praksah proizvajalca, od katerega je prvi proizvajalec kupil proizvode zaradi posebnosti poslovnega razmerja z njim. Sodišče je namreč menilo, da je treba upoštevati te posebnosti, da je Svet določil stopnjo dobička pri določanju normalne vrednosti, ki je bila nato upoštevana pri stopnji dampinga, na podlagi katere je bila določena protidampinška dajatev, tako da so se na proizvajalca originalne opreme nanašale ugotovitve o obstoju očitane protidampinškega ravnanja (glej v tem smislu zgoraj v točki 70 navedeni sodbi Nashua Corporation in drugi/Komisija in Svet, EU:C:1990:115, točke od 17 do 20, in Gestetner Holdings/Svet in Komisija, EU:C:1990:116, točke od 20 do 23).
- 72 Četrtrič, v sodni praksi je bilo sprejeto procesno upravičenje proizvajalca v Uniji, ker je uredba o uvedbi protidampinške dajatve temeljila na posamičnem položaju tega proizvajalca kot glavnega proizvajalca zadevnega izdelka v Uniji. Sodišče je tako sklepalo na podlagi ugotovitve, da so bili očitki, ki jih je podal navedeni proizvajalec, razlog za pritožbo, na podlagi katere je bil uveden postopek preiskave, da je ta proizvajalec v okviru tega postopka podal pripombe, ki so močno vplivale na njegov potek, in da je bila protidampinška dajatev določena ob upoštevanju posledic, ki jih je ugotovljeni damping povzročil zanj (glej v tem smislu zgoraj v točki 58 navedeno sodbo Timex/Svet in Komisija, EU:C:1985:119, točki 14 in 15).
- 73 Petič, Sodišče je tudi odločilo, da to, da se nekaterim kategorijam gospodarskih subjektov prizna pravica do vložitve tožbe za razglasitev ničnosti protidampinške uredbe, ni ovira za to, da se lahko taka uredba posamično nanaša tudi na druge gospodarske subjekte zaradi nekaterih njihovih posebnih lastnosti, po katerih se razlikujejo od vseh drugih subjektov. Zato je odločilo, da je tožba, ki jo je vložila tožeča stranka v navedeni zadevi, dopustna iz razloga, ker je bila najpomembnejši uvoznik proizvoda, ki je bil predmet protidampinškega ukrepa, ker je bila končni uporabnik ter ker so bile njene gospodarske

dejavnosti v veliki meri odvisne od tega uvoza in je nanje močno vplivala sporna uredba (glej v tem smislu sodbo z dne 16. maja 1991, *Extramet Industrie/Svet*, C-358/89, Recueil, EU:C:1991:214, točke od 16 do 18).

- 74 Procesno upravičenje tožečih strank v tej zadevi je treba obravnavati ob upoštevanju zgornjih preudarkov.

Posamično procesno upravičenje tožečih strank

- 75 Tožeči stranki trdita, da sta združenji, katerih člani so glavni ameriški proizvajalci etanola, ki so aktivno sodelovali v upravnem postopku, na podlagi katerega je bila sprejeta izpodbijana uredba. Njun cilj naj bi bilo varstvo ameriške industrije etanola. Glede na to, da sprejetje izpodbijane uredbe pomeni veliko težavo za tožeči stranki in da sta bili opredeljeni kot zainteresirani stranki v celotnem protidampinškem postopku, bi morali imeti upravičenje za vložitev te tožbe v lastnem imenu in posamično.
- 76 Svet ob podpori Komisije odgovarja, da za tožeči stranki ne zadostuje, da navajata, da zastopata vso ameriško industrijo bioetanola, da spodbujata njene interese ali da sta sodelovali s Komisijo med preiskavo ter zastopali interese njunih članov za nastopanje pred Splošnim sodiščem. Svet meni, da ne obstajajo posebne okoliščine, ki bi individualizirale tožeči stranki.
- 77 Zato je ustrezno preučiti, ali se v tej zadevi izpodbijana uredba nanaša neposredno in posamično na tožeči stranki posamično v tem, da je bil njun pravni položaj spremenjen v smislu sodne prakse, navedene zgoraj v točki 67.
- 78 Na eni strani je treba najprej navesti, da je nesporno, da izpodbijana uredba nalaga enotno protidampinško dajatev za vse uvoznike čistega bioetanola, to je kot etilni alkohol, pridobljen iz kmetijskih proizvodov, in bioetanol, mešan z bencinom z vsebnostjo etanola več kot 10 % (v/v), na ravni države dobaviteljice, in sicer ZDA. Na drugi strani ni sporno, da čeprav sta tožeči stranki združenji, za kateri je ugotovljeno, da zastopata interese ameriške industrije bioetanola in da sta sodelovali v protidampinškem postopku, nista zavezani za posamično plačilo navedene dajatve.
- 79 Zato je treba ugotoviti, da se z izpodbijano uredbo v tem, da ta nalaga protidampinške dajatve le za proizvode članov tožečih strank, njun pravni položaj ne spremeni. Z določitvijo protidampinških dajatev le za proizvode članov tožečih strank se namreč ni poseglo v individualne pravice tožečih strank ali njune obveznosti.
- 80 Če dejstvo, da sta bili tožeči stranki tudi stranki v protidampinškem postopku, ne vpliva na ugotovitev, da z določitvijo protidampinških dajatev za proizvode njunih članov zanju ne nastane nobena pravica ali obveznost, je treba navesti, da v desetem tožbenem razlogu uveljavljata, da imata kot zainteresirani stranki v protidampinškem postopku lasten interes za doseg ničnosti izpodbijane uredbe, ker naj bi bile kršene njune procesne pravice, in sicer tiste iz člena 6(7), člena 19(1) in (2) ter člena 20(2), (4) in (5) osnovne uredbe.
- 81 Iz sodne prakse je razvidno, da dejstvo, da oseba na kakršen koli način sodeluje v procesu sprejetja akta Unije, to osebo v razmerju do zadevnega akta individualizira le takrat, kadar veljavna ureditev Unije tej osebi daje nekatera procesna jamstva (glej po analogiji sodbi z dne 4. oktobra 1983, *Fediol/Komisija*, 191/82, Recueil, EU:C:1983:259, točka 31, in z dne 17. januarja 2002, *Rica Foods/Komisija*, T-47/00, Recueil, EU:T:2002:7, točka 55).
- 82 Zato je treba preučiti, ali navedene določbe osnovne uredbe, omenjene zgoraj v točki 80, dajejo procesna jamstva osebam, ki so sodelovale v postopku sprejetja uredbe, s katero so bile uvedene protidampinške dajatve, kot to trdita tožeči stranki.

- 83 Člen 6(7) osnovne uredbe določa za predstavniška združenja, kot sta tožeči stranki, ki sta se javili v skladu s členom 5(10), da lahko na pisno zahtevo pregledajo vse v preiskavi uporabljene informacije, ki jih je katera koli stranka dala na razpolago za preiskavo, ne pa internih dokumentov, ki jih pripravijo pristojni organi Skupnosti ali njenih držav članic in ki so pomembni za predstavitev njihovih primerov in niso zaupni v smislu člena 19 in so uporabljeni v preiskavi. Pravica odzvati se na te informacije se jim prizna in njihove pripombe se upoštevajo, če so v odgovoru dovolj utemeljene.
- 84 Dalje, člen 20(2), (4) in (5) iste uredbe daje predstavniškim združenjem pravico, da zahtevajo dokončno razkritje bistvenih dejstev in premislekov, na osnovi katerih se namerava priporočiti uvedbo dokončnih ukrepov, ali pa zaključek preiskave ali postopka brez uvedbe ukrepov. Imajo pravico predložiti pripombe na dokončne informacije v roku najmanj desetih dni. V tej zadevi ni sporno, da sta imeli tožeči stranki dostop do nezaupnih dokumentov iz preiskave ter da sta dobili dokončne informacije na podlagi člena 20(2) osnovne uredbe in dodatne informacije 21. decembra 2012.
- 85 Zato je treba v delu, v katerem tožeči stranki opirata svojo tožbo na varstvo procesnih jamstev, ki so jima odobrena s členom 6(7), členom 19(1) in (2) in členom 20(2), (4) in (5) osnovne uredbe, ugotoviti, da je ta tožba dopustna v delu, ki se nanaša na tožeči stranki, ki nastopata posamično.
- 86 V tem kontekstu tožeči stranki poudarjata, da imata procesno upravičenje, ker sta sodelovali v protidampinškem postopku kot predstavniški združenji, ki sta bili stična točka med Komisijo in „vso ameriško industrijo bioetanola“. V zvezi s tem se sklicujeta na sodbo z dne 24. marca 1993, CIRFS in drugi/Komisija (C-313/90, Recueil, EU:C:1993:111, točke od 28 do 30), v kateri je Sodišče priznalo, da je na položaj združenja v vlogi pogajalca vplivala izpodbijana odločba. Vendar je treba na eni strani ugotoviti, da položaj tožečih strank kot predstavniških združenj v smislu osnovne uredbe ni primerljiv s položajem pogajalca, ki uradno nastopa v imenu svojih članov. Na drugi strani pa je treba pripomniti, da se je navedena sodba nanašala na ničnostno tožbo, ki jo je vložilo združenje zoper odločbo s področja državnih pomoči, in sicer o zavrnitvi Komisije, da začne postopek, določen v členu 108, drugi odstavek, PDEU, ki se je nanašala na ugotovitev, da odobrena pomoč ni združljiva z notranjim trgov. Združenje CIRFS med drugim ni zastopalo interesov družbe, ki ji je bila pomoč odobrena. Ta zadeva pa se nanaša na uredbo, ki je bila sprejeta na področju protidampinga. Z izpodbijano uredbo Svet ni zavrnil začetka katerega koli postopka in tožeči stranki menita, da sta zastopnici interesov gospodarskih subjektov, katerih proizvod je predmet protidampinškega ukrepa. Ta zadeva se torej nanaša na drugačne okoliščine od tistih, v katerih je bila sprejeta zgoraj navedena sodba CIRFS in drugi/Komisija (EU:C:1993:111), ki s tega vidika za to zadevo ni upoštevna.
- 87 Z vidika preudarkov, navedenih zgoraj v točkah od 77 do 86, je treba skleniti, da je treba tožečima strankama, kot zainteresiranima strankama v postopku, priznati procesno upravičenje, ker sta neposredno in posamično prizadeti, vendar se lahko dopustno sklicujeta le na deseti tožbeni razlog, ki je edini razlog za varstvo njunih procesnih pravic.

Procesno upravičenje tožečih strank kot zastopnic svojih članov

- 88 Svet ob podpori Komisije meni, da tožeči stranki nimata procesnega upravičenja kot zastopnici svojih članov.
- 89 Tožeči stranki tej argumentaciji oporekata.
- 90 V tej zadevi je treba za namene preučitve procesnega upravičenja razlikovati med štirimi ameriškimi vzorčenimi proizvajalci bioetanola in drugimi člani tožečih strank.
- 91 Za namen ugotovitve, ali imajo štirje ameriški vzorčeni proizvajalci bioetanola upravičenje za vložitev sredstva zoper izpodbijano uredbo, je treba preučiti, ali se ta nanje neposredno in posamično nanaša v smislu druge predpostavke iz člena 263, četrti odstavek, PDEU.

– Neposredno nanašanje na tožeči stranki kot zastopnici vzorčenih proizvajalcev bioetanola

- 92 Glede vprašanja, ali se izpodbijana uredba neposredno in posamično nanaša na štiri vzorčene proizvajalce, je treba ugotoviti, da se na družbo, katere proizvod je predmet protidampinške dajatve, neposredno nanaša uredba, ki uvaja to protidampinško dajatev, saj so z njo carinski organi države članice zavezani, da obračunajo uvedeno dajatev, ne da bi jim bilo prepuščeno kakršno koli polje proste presoje (glej v tem smislu, sodbi z dne 25. septembra 1997, Shanghai Bicycle/Svet, T-170/94, Recueil, EU:T:1997:134, točka 41 in navedena sodna praksa, in z dne 19. novembra 1998, Champion Stationery in drugi/Svet, T-147/97, Recueil, EU:T:1998:266, točka 31).
- 93 V tej zadevi, prvič, je treba ugotoviti, da namesto da bi se posameznemu dobavitelju proizvoda naložila posamična dajatev, člen 1(1) izpodbijane uredbe nalaga enotno protidampinško dajatev na ves uvoz čistega bioetanola, to je kot etilni alkohol, pridobljen iz kmetijskih proizvodov, in bioetanol, mešan z bencinom z vsebnostjo etanola več kot 10 % (v/v), na ravni države dobaviteljice, in sicer ZDA. Natančneje, nalaga protidampinško dajatev na nacionalni ravni po stopnji 62,30 EUR na tono neto, ki se uporablja glede na skupno vsebnost v obliki masnega deleža bioetanola. Zato je treba ugotoviti, da izpodbijana uredba ne opredeljuje uvoza bioetanola s posamičnim virom, z navedbo upoštevanih subjektov za izvoz v trgovski verigi.
- 94 Drugič, Svet v uvodni izjavi 12 izpodbijane uredbe in v odgovoru na tožbo navaja, da ker nobeden od štirih vzorčenih proizvajalcev ni sam izvažal bioetanola na trg Unije, so ga na domačem trgu prodajali nepovezanim trgovcem/pripravljavcem mešanic, ki so ga nato mešali z bencinom ter prodajali na domačem trgu in za izvoz, zlasti v Unijo.
- 95 Tretjič, Svet v uvodni izjavi 12 izpodbijane uredbe tudi navaja, da je pet vzorčenih ameriških proizvajalcev „v svojih obrazcih za vzorčenje omenil[o] izvoz bioetanola v Unijo“.
- 96 Četrtrič, Svet je v uvodnih izjavah 10 in 11 izpodbijane uredbe navedel, da je Komisija med upravnim protidampinškim postopkom izbrala vzorec šestih ameriških proizvajalcev bioetanola na podlagi največje reprezentativne količine izvoza bioetanola v Unijo, ki ga je bilo mogoče v razpoložljivem času ustrezno preiskati. Med preiskavo je bila ena družba izločena iz vzorca, ker je bilo ugotovljeno, da se njena proizvodnja ni izvažala v Unijo v obdobju preiskave, to je od 1. oktobra 2010 do 30. septembra 2011, pet preostalih vzorčenih proizvajalcev pa je ostalo vključenih v vzorec.
- 97 Iz ugotovitev zgoraj v točkah od 92 do 96 o delovanju trga bioetanola, kot ga je opredelil Svet, torej izhaja, da je celo ta v izpodbijani uredbi menil, da je bila pomembna količina bioetanola štirih vzorčenih proizvajalcev pravilno uvožena v Unijo v obdobju preiskave.
- 98 Ugotovitev iz točke 97 zgoraj poleg tega potrjuje presoja Sveta in Komisije, oblikovana v protidampinškem postopku ter v njunih pisnih in ustnih stališčih.
- 99 Najprej je treba namreč navesti, da je Svet v odgovoru na pisna vprašanja Sodišča ugotavljal, da „se zdi zelo verjetno“, da je bioetanol, ki je ustrezal specifikacijam evropskih standardov (v nadaljevanju: specifikacije EN), ki sta ga v Evropo prodajala dva trgovca/pripravljavca mešanic, ki sta sodelovala s Komisijo med preiskavo, „vseboval bioetanol, ki ga je proizvedel [zaupno]“¹. Poleg tega je Svet menil, da je „verjetno“, da je bioetanol, ki sta ga v Evropo prodajala dva druga trgovca/pripravljavca mešanic, „vseboval bioetanol, ki ga je proizvedel [zaupno]“.
- 100 Dalje, Komisija je med preiskavo v dopisu z dne 30. januarja 2013, ki ga je naslovila na tožeči stranki, potrdila, da je osem trgovcev/pripravljavcev mešanic, ki jih je opredelila in ki so prodajali bioetanol vzorčenih proizvajalcev, pomenilo več kot 90 % vsega izvoza bioetanola v Unijo v obdobju preiskave.

1 — Prikriti zaupni podatki.

- 101 Poleg tega je Svet v odgovoru na pisna vprašanja Splošnega sodišča sporočil podatke za vso količino, ki je ustrezala specifikacijam EN, ki jih je osem trgovcev/pripravljalcev mešanic, ki so odgovorili na vprašalnik med preiskavo, pridobilo od petih ameriških proizvajalcev, vključenih v vzorec v obdobju preiskave. Ti podatki so ustrezali več kot [zaupno] uvoza bioetanola iz ZDA od osmih trgovcev/pripravljalcev mešanic v istem obdobju.
- 102 Nazadnje, Svet je na obravnavi navedel, da ne ugovarja, da je bila večina bioetanola, ki je ustrezal specifikacijam EN, izvožena v Unijo. Svet se je namreč v zvezi s tem v odgovoru na tožbo omejil na navajanje, da so trgovci/pripravljalci mešanic, ki so sodelovali v postopku, dobili bioetanol pri različnih proizvajalcih, ga mešali in izvažali. Zato meni, da ob izvozu v Unijo ni bilo več mogoče opredeliti proizvajalca niti slediti vsem posameznim nakupom in primerjati njihove normalne cene z ustreznimi izvoznimi cenami.
- 103 Iz zgornjih preudarkov izhaja, da je bilo zadostno ugotovljeno, da so bile zelo velike količine bioetanola, ki jih je v obdobju preiskave kupilo osem trgovcev/pripravljalcev mešanic pri petih ameriških vzorčenih proizvajalcih bioetanola, večinoma izvožene v Unijo. Svet ni predložil nobene informacije, ki bi tej ugotovitvi nasprotovala ali bi jo lahko ovrgla.
- 104 Zato je treba ugotoviti, da se na štiri vzorčene ameriške proizvajalce neposredno nanaša, v skladu s sodno prakso, navedeno zgoraj v točkah 67 in 92, dampinška dajatev, uvedena z izpodbijano uredbo, iz razloga, ker so bili proizvajalci proizvoda, ki je bil, med uvozom v Unijo od začetka veljavnosti izpodbijane uredbe, zajet s protidampinško dajatvijo.
- 105 Te ugotovitve druge trditve Sveta in Komisije ne morejo ovreči.
- 106 Prvič, Svet ob podpori Komisije navaja, da sta tožeči stranki v obdobju preiskave zastopali proizvajalce bioetanola in ne izvoznike bioetanola. Na proizvajalce bioetanola pa naj se nasprotno od trgovcev/pripravljalcev mešanic izpodbijana uredba ne bi neposredno nanašala v tem, da jim Svet v izpodbijani uredbi ne „očita“ izvajanja dampinških praks, in v tem, da njihova neposredna prodaja ni predmet protidampinške dajatve.
- 107 V zvezi s tem je treba navesti, v nasprotju z argumentacijo Sveta in Komisije, da načeloma ni treba izključiti, da imajo vzorčeni proizvajalci, nasprotno od izvoznikov, pravico vložiti tožbo zoper izpodbijano uredbo.
- 108 Kot je razvidno iz sodne prakse, navedene zgoraj v točkah 67, 69 in 92, dopustnost tožbe zoper uredbo, ki določa protidampinško dajatev, namreč ni odvisna od statusa proizvajalca ali izvoznika.
- 109 Poleg tega je treba spomniti, da je cilj protidampinških predpisov zaščita proti dampinškemu uvozu. Na eni strani je v členu 1(1) osnovne uredbe navedeno, da se protidampinška dajatev lahko uporabi za vsak dampinški izdelek, katerega sprostitev v prosti promet v Uniji povzroča škodo. Na drugi strani se v skladu s sodno prakso protidampinški postopki načeloma nanašajo na ves uvoz neke kategorije proizvodov iz tretje države in ne na uvoz proizvodov točno določenih podjetij (sodba z dne 7. decembra 1993, Rima Eletrometalurgia/Svet, C-216/91, Recueil, EU:C:1993:912, točka 17). Za preizkus neposrednega nanašanja tako ni pomembno vedeti, ali institucije „očitajo“ izvajanje zadevnih protidampinških praks.
- 110 Iz navedenega je razvidno, glede na povezanost protidampinških dajatev z izvoznimi proizvodi, da lahko na proizvajalca, tudi če nima statusa izvoznika navedenih proizvodov, bistveno vpliva naložitev take protidampinške dajatve za zadevni proizvod, ki se uvozi v Unijo.
- 111 Glede tega je treba poudariti, da je v tej zadevi nesporno, da so štirje vzorčeni proizvajalci proizvajali čisti bioetanol v obdobju preiskave in da so bili njihovi proizvodi tisti, ki so jih trgovci/pripravljalci mešanic mešali z bencinom in izvažali v Unijo.

- 112 Iz preudarkov v točkah od 107 do 111 zgoraj izhaja, da okoliščine, ki jih izpostavljata Svet in Komisija, namreč da se z izpodbijano uredbo članom tožečih strank ne „očita“ izvajanja dampinških praks, da njihova neposredna prodaja ni predmet protidampinške dajatve in da v bistvu niso izvozniki, načeloma ne morejo preprečiti, da se nanje neposredno nanaša sprejetje izpodbijane uredbe v okviru njihovega statusa vzorčenih proizvajalcev.
- 113 Drugič, Komisija trdi, da izpodbijana uredba nima pravnih učinkov na člane tožečih strank in da lahko nanje le posredno učinkuje, ker prodajajo bioetanol tretjim, za katere se lahko domneva, da izvažajo del tega bioetanola v Unijo. Po njenem mnenju zgolj ugotovitev o gospodarskem učinku na položaj članov tožečih strank ne zadostuje za dokaz o neposrednem nanašanju nanje.
- 114 V zvezi s tem je treba tudi ob domnevi, da trgovci/pripravljalci mešanic nosijo protidampinško dajatev, in če bi se izkazalo, da se trgovska veriga bioetanola prekine na način, da ti ne morejo prenesti protidampinške dajatve na proizvajalce, vseeno spomniti, da so z uvedbo protidampinške dajatve spremenjeni pravni pogoji, pod katerimi poteka trženje bioetanola štirih vzorčenih proizvajalcev v Uniji. Zato bo pravni položaj zadevnih proizvajalcev na trgu Unije v vsakem primeru neposredno in bistveno prizadet.
- 115 Iz istega razloga je treba ugotoviti, da Komisija prav tako nepravilno izpodbija dejstvo, da podjetje v trgovski verigi, ki ni ta zadnji izvoznik, ki izvaja damping, lahko ugovarja protidampinški dajatvi, „ki se nanaša na damping, ki ga izvaja izvoznik in ne podjetje v dobavni verigi“.
- 116 Tretjič, Komisija meni, da se izpodbijana uredba le posredno nanaša na člane tožečih strank, ker se protidampinška dajatev nanaša neposredno na transakcijo med trgovcem/pripravljalcem mešanic in uvoznikom. Glede tega je treba navesti, da struktura pogodbenih dogovorov med gospodarski subjekti vzdolž trgovske verige bioetanola ne vpliva na to, ali se izpodbijana uredba nanaša na proizvajalce bioetanola neposredno. Na eni strani bi se namreč na podlagi nasprotnega sklepa štelo, da se le na proizvajalca, ki neposredno prodaja svoj proizvod uvozniku v Uniji, neposredno nanaša uredba, ki določa protidampinško dajatev za proizvode iz njegove proizvodnje, kar pa nikakor ne izhaja iz osnovne uredbe. Na drugi strani bi tak pristop pomenil omejitev pravnega varstva proizvajalcev proizvodov, ki so predmet protidampinških dajatev na podlagi tržne strukture izvoza zadevnega proizvajalca.
- 117 V tem kontekstu je treba kot brezpredmetno tudi zavrnilo trditev Komisije na obravnavi, da se mora proizvajalec, da bi imel procesno upravičenje, zavedati, da se določen njegov proizvod izvažal v Unijo. Dejstvo, da proizvajalec ve, točno katero blago iz njegove proizvodnje se izvažal v Unijo, namreč ne vpliva na to, ali se izpodbijana uredba nanj neposredno nanaša.
- 118 Iz preučitve zgoraj v točkah od 106 do 117 je razvidno, da je treba trditve Sveta in Komisije, da se izpodbijana uredba na štiri vzorčene proizvajalce neposredno ne nanaša, zavrnilo.

– Posamično nanašanje na tožeči stranki kot zastopniki vzorčenih proizvajalcev bioetanola

- 119 Glede vprašanja, ali se izpodbijana uredba na štiri vzorčene ameriške proizvajalce nanaša posamično, je treba spomniti, kot je bilo to ugotovljeno zgoraj v točki 69, da so akti, s katerimi so uvedene protidampinške dajatve, takšni, da se posamično nanašajo na tista proizvodna in izvozna podjetja, ki lahko izkažejo, da so bila opredeljena v aktih Komisije ali Sveta ali so jih zadevale pripravljalne poizvedbe.
- 120 Stranke si nasprotujejo v tem, ali imajo štirje vzorčeni proizvajalci status izvoznika proizvoda iz njihove proizvodnje v tej zadevi.

- 121 Navesti je treba, da v skladu z zgoraj v točki 73 navedeno sodno prakso ni izključeno, da se lahko taka uredba posamično nanaša tudi na take subjekte zaradi nekaterih njihovih posebnih lastnosti, po katerih se razlikujejo od vseh drugih subjektov. Če tožeči stranki izpodbijata, v imenu štirih vzorčenih proizvajalcev, utemeljenost odločitve glede uvedbe protidampinške dajatve, morata dokazati, da imajo ti poseben status v smislu sodbe Plaumann/Komisija, točka 68 zgoraj (EU:C:1963:17, točka 223) (glej v tem smislu in po analogiji zgoraj v točki 68 navedeno sodbo Komisija/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, EU:C:2005:761, točka 37).
- 122 Glede tega je treba ugotoviti, da tudi ob domnevi, da so proizvajalci proizvoda tisti, za katere velja protidampinška dajatev, vendar niso nikakor vpleteni v njegov izvoz, pa bi bilo gotovo tako v primeru, prvič, če bi lahko dokazali, da so bili opredeljeni v aktih Komisije ali Sveta ali so jih zadevale pripravljalne poizvedbe (glej v tem smislu in po analogiji, zgoraj v točki 58 navedeno sodbo Allied Corporation in drugi/Komisija, EU:C:1984:68, točka 12), in, drugič, če bi na njihov položaj na trgu bistveno vplivala protidampinška dajatev, ki je predmet izpodbijane uredbe (glej v tem smislu in po analogiji zgoraj v točki 68 navedeno sodbo Komisija/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, EU:C:2005:761, točka 37).
- 123 V tej zadevi je treba glede sodelovanja štirih vzorčenih ameriških proizvajalcev v upravnem postopku najprej navesti, kot trdita tožeči stranki, da so ti kot ameriški proizvajalci bioetanola vložili obrazce za vzorčenje v odgovor na Obvestilo o začetku, ki ga je izdala Komisija (glej točko 4 zgoraj). Bili so vključeni v vzorec in so ostali člani vzorca ves čas preiskave.
- 124 Nato je treba ugotoviti, da so štirje vzorčeni ameriški proizvajalci sodelovali v pripravljalnih poizvedbah. Kot vzorčeni proizvajalci so predvsem sodelovali pri poizvedbah, in sicer so odgovarjali na vprašalnike Komisije in sprejemali njene službe v svojih prostorih ob preveritvenih obiskih.
- 125 Poleg tega so bili njihovi podatki uporabljeni za izračun normalne vrednosti v fazi začasnega dokumenta o razkritju.
- 126 Nazadnje, tudi drugi elementi izkazujejo, da so bili nekateri od štirih vzorčenih ameriških proizvajalcev prav tako vključeni v druge faze zadevnega protidampinškega postopka. Na eni strani je namreč v poročilu Komisije z dne 15. novembra 2012 glede obravnave dne 11. septembra 2012 pooblaščenec za zaslišanje potrdil, da so vsebino tega poročila zahtevale tožeči stranki ter združenji Plymouth Energy Company in POET. Na drugi strani je v dopisu z dne 20. februarja 2013, ki je bil naslovljen na odvetnike tožečih strank, Komisija navedla, da je odgovorila na trditve, ki jih je izpostavilo med drugim „Plymouth“, glede njihovih pisnih pripomb na dokument o razkritju z dne 21. decembra 2012.
- 127 Zato je treba ugotoviti, da so bili štirje vzorčeni ameriški proizvajalci intenzivno vključeni v pripravljalne poizvedbe. Tako s svojega stališča kot s stališča Komisije so bili stranke, ki so sodelovale pri pripravljalnih poizvedbah, in je njihov položaj preučila Komisija v okviru postopka, na podlagi katerega je bila uvedena protidampinška dajatev.
- 128 Dalje, glede vprašanja, ali je na položaj štirih vzorčenih ameriških proizvajalcev na trgu močno vplivala protidampinška dajatev, ki je predmet izpodbijane uredbe, je bilo že zgoraj v točkah od 93 do 103 navedeno, da so bile zelo velike količine bioetanola, ki jih je v obdobju preiskave kupilo osem trgovcev/pripravljavcev mešanic pri ameriških vzorčenih proizvajalcih bioetanola, večinoma izvožene v Unijo in da je bioetanol štirih vzorčenih ameriških proizvajalcev od začetka veljavnosti izpodbijane uredbe zajet s protidampinško dajatvijo, ki je bila naložena s to uredbo pri njegovem uvozu v Unijo. Ne izpodbija se namreč, da so to vzorčeni proizvajalci, ki so proizvedli bioetanol, izvožen v Unijo v obdobju preiskave, in ne trgovci/pripravljavci mešanic, ki so ga mešali z bencinom in izvažali v Unijo. Na tem mestu je treba pripomniti, da zadnji niso opredeljeni kot proizvajalci zadevnega proizvoda v izpodbijani uredbi.

- 129 Iz teh ugotovitev izhaja, da so se na te štiri vzorčene ameriške proizvajalce nanašale pripravljalne poizvedbe, ker so pri njih intenzivno sodelovali in ker je nanje močno vplivala protidampinška dajatev, ki je predmet izpodbijane uredbe.
- 130 Iz ugotovitev, navedenih zgoraj v točkah od 119 do 129, izhaja, da je treba skleniti, da se na štiri vzorčene proizvajalce, ki so člani tožečih strank, posamično nanaša izpodbijana uredba v smislu druge predpostavke iz člena 263, četrti odstavek, PDEU.
- 131 Druge trditve, ki sta jih navedla Svet in Komisija, te ugotovitve ne izpodbijejo.
- 132 Prvič, Svet ob podpori Komisije najprej meni, da se na člane tožečih strank izpodbijana uredba posamično ne nanaša, ker čeprav so bili nekateri njuni člani opredeljeni kot proizvajalci v izpodbijani uredbi, so damping izvajali trgovci/pripravljavci mešanic in je bil pripisan njim.
- 133 Najprej je treba navesti, kot je bilo ugotovljeno zgoraj v točkah od 123 do 127, da so štirje vzorčeni proizvajalci polno sodelovali v pripravljanih poizvedbah in da je njihov položaj preučila Komisija v okviru postopka, na podlagi katerega je bila uvedena protidampinška dajatev. Poleg tega je bilo zgoraj v točkah 128 in 129 pojasnjeno, da je na položaj štirih vzorčenih ameriških proizvajalcev na trgu močno vplivala protidampinška dajatev, ki je predmet izpodbijane uredbe. Iz teh razlogov je treba ugotoviti, da se na štiri vzorčene proizvajalce izpodbijana uredba posamično nanaša.
- 134 Dalje, glede tega, da Komisija dodaja, da štirim vzorčenim proizvajalcem ni bilo „očitano“ izvajanje dampinških praks in da izpodbijana uredba ne pomeni akta, ki bi se nanje nanašal zaradi njihovega lastnega ravnanja, je treba spomniti, da navedena uredba določa protidampinško dajatev na ravni države na uvoz v Unijo bioetanol, vključno s tistim iz proizvodnje štirih vzorčenih proizvajalcev. Kdo natančno je izvajal zadevne dampinške prakse, torej ni pomembno pri ugotavljanju, ali se na štiri vzorčene proizvajalce izpodbijana uredba posamično nanaša. Zadevni proizvajalci namreč utrpijo posledice pripisovanja dampinških praks tudi, če se te prakse ne pripišejo njim.
- 135 Nazadnje, glede na to, da Svet trdi, da se na štiri vzorčene proizvajalce uredba posamično ne nanaša, v smislu točke 45 sodbe z dne 28. februarja 2002, BSC Footwear Supplies in drugi/Svet (T-598/97, Recueil, EU:T:2002:52), ker naj ne bi bili opredeljeni kot proizvajalci ali izvozniki, „ki sem jim pripisuje damping“, je treba ugotoviti, da pripisovanje dampinških praks podjetju, katerega procesno upravičenje se preučuje, ni nujni pogoj za ugotovitev posamičnega nanašanja nanj. V skladu s sodno prakso, navedeno zgoraj v točki 73, to, da se nekaterim kategorijam gospodarskih subjektov prizna pravica do vložitve tožbe za razglasitev ničnosti protidampinške uredbe, ni ovira za to, da se lahko taka uredba posamično nanaša tudi na druge gospodarske subjekte zaradi nekaterih njihovih posebnih lastnosti, po katerih se razlikujejo od vseh drugih subjektov. Glede tega je treba navesti, da je pripis dampinških praks proizvajalcu ali uvozniku element, ki lahko individualizira, ni pa osnovni pogoj za te gospodarske subjekte. Sodišče Unije je namreč priznalo neposredno nanašanje na take gospodarske subjekte, ne da bi se oprlo na dejstvo, da bi se jim lahko pripisale dampinške prakse (zgoraj v točki 69 navedena sodba Allied Corporation in drugi/Svet, EU:C:1985:227, točka 4; zgoraj v točki 92 navedeni sodbi Shanghai Bicycle/Svet, EU:T:1997:134, točka 39, in Champion Stationery in drugi/Svet, EU:T:1998:266, točka 47).
- 136 Zato trditve Sveta, da člani tožeče stranke niso posamično prizadeti, ker jih ni mogoče opredeliti kot proizvajalce ali izvoznike, ki se jim pripisujejo dampinške prakse na podlagi podatkov glede njihove poslovne dejavnosti, ne more biti sprejet. Če bi bilo drugače, bi bilo to namreč v nasprotju z načelom, kot izhaja iz sodne prakse, navedene zgoraj v točkah od 69 do 73, po katerem tudi ni mogoče izključiti, da lahko imajo tako uvozniki kot proizvajalci Unije procesno upravičenje.
- 137 Drugič, Svet ob podpori Komisije meni, da je dejavnik, ki nekatera podjetja individualizira v primerjavi z drugimi podjetji v vrednostni verigi, dejstvo, da je bil damping ugotovljen na podlagi podatkov, ki so jih ta zagotovila in se nanašajo na njihove poslovne dejavnosti. Svet in Komisija se v zvezi s tem

sklicujeta na sodno prakso glede posamičnega nanašanja na povezane uvoznike. Natančneje, Komisija navaja, da iz sodbe *Nashua Corporation in drugi/Komisija in Svet*, točka 70 zgoraj (EU:C:1990:115), ter iz sklepa z dne 7. marca 2014, *FESI/Svet* (T-134/10, EU:T:2014:143), izhaja, da je odločilni element to, ali so institucije dejansko uporabile podatke na način, ki individualizira podjetja, ki so te podatke zagotovila.

- 138 V zvezi s tem je treba najprej navesti, da sodna praksa, na katero se sklicuje Komisija, v tej zadevi ni upoštevana, ker položaj štirih vzorčenih proizvajalcev ni primerljiv s položajem povezanih uvoznikov. Sodna praksa razlikuje, glede pogojev, pod katerimi se na proizvajalce in izvoznike na eni strani ter na uvoznike na drugi strani posamično nanašajo uredbe, ki določajo protidampinške dajatve (zgoraj v točki 70 navedeni sodbi *Nashua Corporation in drugi/Komisija in Svet*, EU:C:1990:115, točki 14 in 15, in *Gestetner Holdings/Svet in Komisija*, EU:C:1990:116, točki 17 in 18).
- 139 Poleg tega v nasprotju s tem, kar trdi Svet, na podlagi dejstva, da se je ta odločil, da ne uporabi podatkov, ki so jih zagotovili vzorčni proizvajalci bioetanola, za izračun individualne stopnje dampinga zanje, prav temu pa tožeči stranki v prvem tožbenem razlogu ugovarjata, ne more biti izključena dopustnost tožbe s strani teh proizvajalcev.
- 140 Glede tega je treba navesti, da je Splošno sodišče v zadevi *Shanghai Bicycle/Svet* (zgoraj v točki 92, EU:T:1997:134, točka 38), v kateri je bila naložena enotna protidampinška dajatev na uvoz zadevnega proizvoda iz Kitajske, ugotovilo, da na pravno varnost podjetij, na katera se posamično nanaša protidampinška dajatev, ne more vplivati zgolj okoliščina, da je zadevna dajatev enotna oziroma da je uvedena s sklicevanjem na državo in ne s sklicevanjem na posamezna podjetja. Iz istega razloga dejstvo, da je protidampinška dajatev v tej zadevi, ki jo določa izpodbijana uredba, enotna protidampinška dajatev, ki je naložena na državni ravni in ne s sklicevanjem na vzorčne proizvajalce, ne more biti ovira za pravno varstvo članov tožečih strank.
- 141 Na eni strani uporaba vzorcev s strani institucij ne more biti veljaven razlog za zavrnitev procesnega upravičenja proizvajalcem zunaj vzorca, katerih podatke institucije niso uporabile. To izhaja predvsem iz sodbe z dne 11. julija 1996, *Sinochem Heilongjiang/Svet* (T-161/94, Recueil, EU:T:1996:101, točki 47 in 48), v kateri je Splošno sodišče ugotovilo, da dejstvo, da se je Komisija odločila, da ne bo sprejela informacij izvoznika glede vsebine zadeve, ne more spremeniti ugotovitve, da so se na tega izvoznika nanašale pripravljalne poizvedbe. Zato to velja še toliko bolj tudi za proizvajalca, ki je del vzorca.
- 142 Na drugi strani bi dejstvo, da se pogojuje dopustnost tožbe, ki jo vloži proizvajalec ali izvoznik, vključen v vzorec, z uporabo podatkov, ki jih ta zagotovi, pomenilo, da se Svet prosto odloči, da izključi uporabo določb osnovne uredbe za proizvajalce, kot so v tej zadevi, iz vsakršnega neposrednega nadzora Splošnega sodišča.
- 143 Zato je treba zavrniti trditev, da je dejavnik, ki nekatera podjetja individualizira v primerjavi z drugimi podjetji v vrednostni verigi, dejstvo, da je bil damping ugotovljen na podlagi podatkov, ki so jih ta zagotovila.
- 144 Tretjič, Komisija, drugače od tožečih strank, meni, da količina proizvodnje njihovih članov ni upošteven dejavnik za ugotovitev, ali se nanje izpodbijana uredba posamično nanaša. V zvezi s tem je treba pripomniti, da iz ugotovitev zgoraj v točkah od 119 do 130 izhaja, da se na štiri vzorčne proizvajalce, ki so člani tožečih strank, izpodbijana uredba posamično nanaša, in ni treba preučiti količine njihove proizvodnje zadevnega proizvoda.
- 145 Tako je iz ugotovitev zgoraj v točkah od 132 do 144 razvidno, da je treba trditve Sveta in Komisije, da se izpodbijana uredba na štiri vzorčne proizvajalce posamično ne nanaša, zavrniti.

– Alternativna pravna sredstva

- 146 Komisija trdi, da člani tožečih strank niso prikrajšani za pravna sredstva, če želijo začeti izvažati bioetanol v Unijo. Na eni strani bi v pogodbah z uvozniki lahko določili, da nosijo carinske dajatve, da bi lahko potem izpodbijali svoj carinski dolg pred sodišči držav članic. Na drugi strani bi imeli lahko člani, zajeti s protidampinško dajatvijo, tudi možnost, da zahtevajo pregled glede novega izvoznika v skladu s členom 11(4) osnovne uredbe. Komisija na podlagi te določbe meni, da bi lahko novi izvozniki v zadevnih izvoznih državah, ki niso izvažali zadevnega proizvoda v obdobju preiskave, na katerem temeljijo ukrepi, zahtevali začetek takega pregleda – če bi dokazali, da so dejansko izvažali v Unijo po obdobju preiskave, ali če bi lahko dokazali, da so prevzeli nepreklicno pogodbeno obveznost izvoza velike količine proizvodov v Unijo. Veljavna dajatev za ta uvoz, ki je predmet registracije, naj bi bila odpravljena. Institucije naj bi nadaljevale s pospešenim postopkom, ob koncu katerega naj bi ugotovile, ali damping v zvezi s tem novim izvoznikom obstaja. V tem primeru bi obračunale dajatev retroaktivno.
- 147 Najprej je treba ugotoviti, da vprašanje, ali imajo člani tožečih strank na voljo druga pravna sredstva za uveljavljanje svojih pravic, ne vpliva na preučitev o neposrednem in posamičnem nanašanju v zvezi z izpodbijano uredbo.
- 148 Dalje, v delu, v katerem s to trditvijo Komisija predlaga, da proizvajalec ali izvoznik prodaja blago pod pogojem izvršitve trgovskih pogodb (incoterm), imenovanim „izročitev s plačanimi pristojbinami“ (IPP) – da bi lahko imel možnost izpodbijati obvestilo o carinskem dolgu nacionalnih organov pred nacionalnimi sodišči ali oblikovati poslovno transakcijo s kupcem v Uniji z edinim ciljem, in sicer možnostjo izpodbijati carinski dolg pred nacionalnimi sodišči in morebiti pred Sodiščem –, je treba navesti, da v skladu s preudarki zgoraj v točkah od 69 do 73 in 122 ne obstaja taka omejitev glede dopustnosti ničnostne tožbe proizvajalcev, kot so štirje vzorčni proizvajalci. Kot namreč izhaja iz točk 109 in 110 zgoraj, se protidampinške dajatve nanašajo na zadevni proizvod. Pogodbene vezi med izvoznikom in proizvajalcem torej nimajo nobenega vpliva na to, ali morajo biti pogoji, navedeni v sodni praksi, izpolnjeni ali ne. Zato je treba to trditev Komisije zavrniti.
- 149 V delu, v katerem Komisija navaja možnost zahtevati pregled glede novega izvoznika na podlagi člena 11(4) osnovne uredbe, na eni strani, je treba ugotoviti, da člen 11(4) izrecno izključuje možnost takega pregleda v okoliščinah, v katerih je Komisija uporabila metodo vzorčenja. Na drugi strani člen 11(4) v nobenem primeru ni ustrezno alternativno pravno sredstvo proizvajalca, ki izpolnjuje pogoje, določene v sodni praksi, navedeni zgoraj v točkah od 69 do 73. Ne omogoča mu namreč, da odpravi učinke protidampinške dajatve na svojo proizvodnjo, če zadevni proizvajalec ni začel teh izvažati neposredno v Unijo. Zato je treba to trditev zavrniti.
- 150 Iz vseh preudarkov, navedenih zgoraj v točkah od 92 do 149, imata tožeči stranki na podlagi druge predpostavke iz člena 263, četrti odstavek, PDEU upravičenje za vložitev te tožbe v delu, v katerem se predlaga ugotovitev ničnosti izpodbijane uredbe v delu, ki zadeva štiri vzorčne proizvajalce.

Procesno upravičenje tožečih strank kot zastopnic njunih članov, ki niso štirje vzorčni proizvajalci

- 151 Ugotoviti je treba, da tožeči stranki v svojih vlogah nista podali nobenega oprijemljivega argumenta in zagotovili nobene informacije, navedene v spisu pri Splošnem sodišču, ki bi temu omogočala, da ugotovi, da se na enega ali več njunih članov, ki niso bili del vzorca ameriških proizvajalcev, neposredno nanaša protidampinška dajatev, ki jo določa izpodbijana uredba.
- 152 Razen štirih vzorčenih ameriških proizvajalcev, Marquis Energy, Murex in CHS tožeči stranki nista poimensko opredelili nobenega drugega njunega člana, ki bi lahko po njunem mnenju imel procesno upravičenje v tej zadevi.

- 153 Poleg tega tožeči stranki nista predložili nobenega dokaza o tem, da je bil bioetanol tega ali drugega člana izvožen v Unijo in je bil zato predmet zadevne protidampinške dajatve. V takih okoliščinah ni mogoče ugotoviti, da se je izpodbijana uredba na druge člane tožečih strank morda neposredno nanašala.
- 154 Ker ni ugotovljeno, da se je izpodbijana uredba na člane tožečih strank, ki niso štirje vzorčeni proizvajalci, neposredno nanašala, je treba, v skladu z zgoraj v točki 65 omenjeno sodno prakso, navesti, da tožeči stranki na podlagi druge in tretje predpostavke iz člena 263, četrti odstavka, PDEU nimata upravičenja za vložitev te tožbe v delu, v katerem se predlaga ugotovitev ničnosti izpodbijane uredbe v delu, ki zadeva njune člane, ki niso štirje vzorčeni proizvajalci.

Pravni interes

- 155 Navesti je treba, da Komisija meni, da tožeči stranki nimata obstoječega in dejanskega interesa za ugotovitev ničnosti izpodbijane uredbe. Navaja, da tožeči stranki nista ugovarjali, da njuni člani niso izvažali bioetnola v Unijo v obdobju preiskave, niti nista dokazali, da so njuni člani tega začeli izvažati ob vložitvi tožbe. Njihova prodaja torej ni bila predmet protidampinške dajatve, ki jo določa izpodbijana uredba. Zato naj ničnost izpodbijane uredbe ne bi mogla imeti pravnih posledic za njune člane.
- 156 Tožeči stranki te trditve izpodbijata.
- 157 V zvezi s tem je treba opozoriti, da je v skladu s členom 40, četrti odstavka, Statuta Sodišča Evropske unije predmet predlogov iz vloge za intervencijo lahko samo podpora predlogov ene od glavnih strank. Poleg tega člen 142(3) Poslovnika določa, da mora intervenient sprejeti postopek v stanju, v katerem je, ko vanj vstopi. Iz tega izhaja, da Komisija ne more podati ugovora nedopustnosti zaradi neobstoja pravnega interesa tožečih strank, česar Svet ni navajal, in da Splošno sodišče zato ni dolžno preučiti tega razloga nedopustnosti. Vendar je treba glede procesne predpostavke javnega reda po uradni dolžnosti preučiti pravni interes tožečih strank (glej v tem smislu, zgoraj v točki 86 navedeno sodbo CIRFS in drugi/Komisija, EU:C:1993:111, točke od 20 do 23).
- 158 Ugotoviti je treba, da je pravni interes bistveni in prvi pogoj za vsa pravna sredstva pred sodišči (sodba z dne 10. aprila 2013, GRP Security/Računsko sodišče, T-87/11, EU:T:2013:161, točka 44) in mora ob upoštevanju predmeta tožbe obstajati ob vložitvi tožbe, sicer ta ni dopustna. Pravni interes mora obstajati do razglasitve sodne odločbe (glej sodbo z dne 7. junija 2007, Wunenburger/Komisija, C-362/05 P, ZOdl., EU:C:2007:322, točka 42 in navedena sodna praksa).
- 159 Obstoj pravnega interesa predpostavlja, da rezultat pravnega sredstva stranki, ki ga je vložila, prinese korist (glej v tem smislu sodbi z dne 19. julija 2012, Svet/Zhejiang Xinan Chemical Industrial Group, C-337/09 P, ZOdl., EU:C:2012:471, točka 46 in navedena sodna praksa, in z dne 18. marca 2009, Shanghai Excell M&E Enterprise in Shanghai Adepteck Precision/Svet, T-299/05, ZOdl., EU:T:2009:72, točka 43 in navedena sodna praksa).
- 160 V tej zadevi zadostuje ugotoviti, da Komisija v bistvu meni, da predmet protidampinške dajatve, ki jo določa izpodbijana uredba, ni bioetanol iz proizvodnje članov tožečih strank, ker so ga izvažali trgovci/pripravljavci mešanic. Vendar je bilo že zgoraj v točki 104 ugotovljeno, da so štirje vzorčeni ameriški proizvajalci proizvajali proizvod, ki je bil ob uvozu v Unijo predmet protidampinške dajatve. Zato imata na eni strani tožeči stranki pravni interes v tej zadevi v delu, v katerem lahko ničnost protidampinške dajatve, ki jo določa izpodbijana uredba in katere predmet je uvoz v Unijo bioetnola, ki so ga proizvedli njuni člani, vključeni v vzorec, tem članom prinese korist. Na drugi strani je treba navesti, da imata tožeči stranki pravni interes v tej zadevi v delu, v katerem zatrjujeta kršitev njunih procesnih pravic v okviru desetega tožbenega razloga.

161 Iz navedenega izhaja, da je treba:

- zavreči to tožbo kot nedopustno v delu, ki se nanaša na ničnost izpodbijane uredbe v delu, ki se nanaša na Marquis Energy (glej točko 51 zgoraj);
- zavreči prvih devet tožbenih razlogov kot nedopustnih v delu, v katerem tožeči stranki uveljavljata svoje individualno procesno upravičenje (glej točko 87 zgoraj);
- zavreči to tožbo kot nedopustno v delu, v katerem uveljavljata ničnost izpodbijane uredbe v delu, ki se nanaša na člane tožečih strank, razen petih vzorčenih ameriških proizvajalcev (glej točki 55 in 154 zgoraj).

162 Vendar je treba ugotoviti, da je ta tožba dopustna v delu, v katerem tožeči stranki predlagata:

- prvič, ugotovitev ničnosti izpodbijane uredbe v delu, ki se nanaša na štiri vzorčene ameriške proizvajalce (glej točko 150 zgoraj), in
- drugič, ugotovitev ničnosti izpodbijane uredbe v delu, v katerem v desetem tožbenem razlogu uveljavljata kršitev njunih procesnih pravic v protidampinškem postopku (glej točko 87 zgoraj).

2. Utemeljenost

Prvi tožbeni razlog, ki se nanaša na kršitev členov 2(8), 9(5) in 18(1), (3) in (4) osnovne uredbe, na kršitev načel pravne varnosti, zaupanja v pravo in dobrega upravljanja ter na očitne napake pri presoji, ki jih je storil Svet s tem, da je zavrnil izračun individualne stopnje dampinga in pripis individualne protidampinške dajatve, po potrebi, članom tožečih strank, vključenim v vzorec

163 Glede na to, da je ta tožba dopustna, ker je bila vložena v imenu štirih vzorčenih ameriških proizvajalcev, je ustrezno začeti z vsebinsko presojo zadeve z obravnavo prvega tožbenega razloga.

164 S prvim tožbenim razlogom tožeči stranki v bistvu trdita, da je Svet z zavrnitvijo izračuna individualne stopnje dampinga za njune člane, ki so proizvajalci zadevnega proizvoda v ZDA, vključeni v vzorec proizvajalcev/izvoznikov, in z določitvijo stopnje dampinga na državni ravni zanje, kršil več členov osnovne uredbe ter načela pravne varnosti, legitimnega pričakovanja in dobrega upravljanja.

165 Prvi tožbeni razlog ima štiri dele. Prvi del se nanaša na kršitev člena 2(8) osnovne uredbe glede določitve izvozne cene. Drugi del se nanaša na kršitev člena 9(5) iste uredbe, ko opredeljuje obveznost institucij, da naložijo individualne dajatve za posameznega dobavitelja. Tretji del se nanaša na domnevne kršitve člena 18(1), (3) in (4) navedene uredbe glede uporabe najboljših razpoložljivih podatkov, ker naj bi institucije uporabile podatke neodvisnih trgovcev/pripravljavcev mešanic za izračun stopnje dampinga na državni ravni. Četrty del se nazadnje nanaša na kršitev načel pravne varnosti, legitimnega pričakovanja in dobrega upravljanja.

166 Zato je treba začeti z drugim delom prvega tožbenega razloga.

167 Z drugim delom prvega tožbenega razloga tožeči stranki v bistvu trdita, da bi moral Svet izračunati individualno stopnjo dampinga in individualno protidampinško dajatev za vsakega od štirih vzorčenih ameriških proizvajalcev. Ker je namesto tega uporabil stopnjo dampinga in protidampinško dajatev na državni ravni za vse stranke, ki delujejo v industriji bioetanola v ZDA, naj bi Svet kršil člen 9(5) osnovne uredbe, načeli pravne varnosti in legitimnega pričakovanja ter obveznost obrazložitve.

- 168 Natančneje, tožeči stranki menita, da člen 9(5) osnovne uredbe prenaša v pravo Unije člena 6.10 in 9.2 Sporazuma o izvajanju člena VI Splošnega sporazuma o tarifah in trgovini iz leta 1994 (GATT) (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 11, zvezek 21, str. 91). Tožeči stranki menita, da člena 6.10 in 9.2 protidampinškega sporazuma STO določata obveznost izračuna individualne stopnje dampinga in dodelitev individualne protidampinške dajatve za proizvajalce in izvoznike, razen za tiste „izvoznike“, ki niso bili vključeni v vzorec v primeru vzorčenja, in razen za izvoznike, ki tvorijo enoten gospodarski subjekt z državo. Zato naj bi bila Komisijina razlaga pojma „ni [...] izvedljivo“ iz člena 9(5) osnovne uredbe, v skladu s katerim je možno uporabiti izjeme od obveznosti pripisovanja individualne stopnje dampinga in individualne protidampinške dajatve, ki niso navedene zgoraj, kot je struktura ameriškega izvoza bioetanola ali način, kako se proizvod izvaža, napačna in nezakonita.
- 169 Svet ob podpori združenja ePure tem trditvam ugovarja. Na eni strani meni, da če institucije ne morejo slediti posameznemu nakupu in primerjati normalnih vrednosti z ustreznimi izvoznimi cenami, kot v tej zadevi, jih člen 9(5) osnovne uredbe ne bi smel zavezovati k določitvi individualnih protidampinških ukrepov za vsakega proizvajalca. To naj bi bilo nemogoče storiti. Na drugi strani trdi, da ima izraz „ni izvedljivo“, uporabljen v členu 9(5) osnovne uredbe, splošnejši pomen od tistega, ki je uporabljen v členih 6.10 in 9.2 protidampinškega sporazuma STO, in tako omogoča uporabo izjeme obveznosti določitve individualne stopnje dampinga in protidampinške dajatve v tej zadevi.
- 170 V zvezi s tem je treba navesti, da člen 9(5), prvi odstavek, osnovne uredbe v svoji izvirni različici, ki velja v tej zadevi, ker člen 2, drugi odstavek, Uredbe (EU) št. 765/2012 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. junija 2012 o spremembi osnovne uredbe (UL L 237, str. 1) določa, da spremenjena različica člena 9(5) osnovne uredbe velja za vse preiskave, ki so se začele po tem, ko je Uredba št. 765/2012 začela veljati, določa, da se protidampinška dajatev v ustreznih zneskih uvede v vsakem primeru in brez razlikovanja za vse uvoze izdelka iz vseh virov, za katere se ugotovi, da so pod ceno in povzročajo škodo, razen za uvoze iz tistih virov, iz katerih so bila podjetja izvzeta pod pogoji te uredbe. Isti odstavek določa tudi, da bo uredba, ki uvaja dajatev, določila dajatev za vsakega dobavitelja ali, če to ni izvedljivo, za zadevno državo dobaviteljo, pri čemer bo to zadnje tudi splošno pravilo v primerih iz člena 2(7)(a).
- 171 Člen 6.10 protidampinškega sporazuma določa:
- „Praviloma oblasti ugotovijo posamezno stopnjo dampinga za vsakega znanega uvoznika ali prizadetega proizvajalca proizvoda, ki je v preiskavi. Kadar je izvoznikov, proizvajalcev, uvoznikov ali vrst proizvodov v preiskavi toliko, da je taka ugotovitev praktično neizvedljiva, se smejo oblasti pri svojih proučevanjih omejiti na razumno število zainteresiranih strani ali proizvodov z uporabo statistično veljavnih vzorcev na podlagi podatkov, ki so oblastem v določenem času na razpolago, ali z uporabo najvišjega odstotka obsega izvoza iz določene države, ki ga je možno na razumen način preiskovati.“
- 172 Člen 9.2 protidampinškega sporazuma STO določa:
- „Če se uvede protidampinška carina v zvezi z določenim proizvodom, se taka carina pobira v ustrezni višini v vsakem primeru na nediskriminacijski podlagi za uvoz takega proizvoda iz vseh virov, za katere se ugotovi, da gre za damping in da povzročajo škodo, z izjemo uvoza iz tistih virov, za katere so sprejete cenovne zaveze v okviru pogojev tega sporazuma. Oblasti imenujejo prizadetega dobavitelja oziroma prizadete dobavitelje določenega proizvoda. Če je udeleženih več dobaviteljev iz iste države in vseh ni mogoče imenovati, lahko pristojni organi imenujejo zadevno državo dobaviteljo.“
- 173 Da bi se ugotovilo, ali je Svet lahko pravilno izračunal stopnjo dampinga na državni ravni in tako določil protidampinško dajatev na taki ravni, je treba torej preučiti, prvič, ali je protidampinški sporazum STO upošteven za razlago člena 9(5) osnovne uredbe v tej zadevi, drugič, ali imajo štirje vzorčeni ameriški proizvajalci načeloma pravico uporabiti individualno protidampinško dajatev na

podlagi člena 9(5) osnovne uredbe, in, tretjič, ali je Svet pravilno menil, da je obstajala izjema od tega splošnega pravila iz razloga, ker „ni [bilo] izvedljivo“ v izpodbijani uredbi določiti individualne zneske za posamičnega dobavitelja.

Uporaba protidampinškega sporazuma STO v tej zadevi

- ¹⁷⁴ Iz uvodnih izjav osnovne uredbe, posebej iz njene uvodne izjave 3, je razvidno, da je cilj navedene uredbe zlasti ta, da se v pravo Unije prenesejo nova in podrobna pravila, določena v protidampinškem sporazumu STO (glej po analogiji sodbi z dne 9. januarja 2003, *Petrotub in Republica/Svet*, C-76/00 P, Recueil, EU:C:2003:4, točka 55, in z dne 24. septembra 2008, *Reliance Industries/Svet in Komisija*, T-45/06, ZOdl., EU:T:2008:398, točka 89). Dalje je v isti uvodni izjavi navedeno, da bi bilo treba, da se zagotovi primerno in transparentno izvajanje teh pravil, vnesti besednjak tega sporazuma v zakonodajo Unije v največji možni meri. Med pravili, navedenimi v tej uvodni izjavi, ki so z osnovno uredbo prenesena v zakonodajo Unije, so predvsem pravila o uvedbi protidampinške dajatve, in sicer člena 6.10 in 9.2 protidampinškega sporazuma STO.
- ¹⁷⁵ Vendar je bilo večkrat razsojeno, da sporazumi Svetovne trgovinske organizacije (STO), katerih del je protidampinški sporazum STO, glede na naravo in sistematiko načeloma niso del pravil, z vidika katerih sodišče Unije nadzira zakonitost aktov institucij Unije (glej zgoraj v točki 174 navedeno sodbo *Petrotub in Republica/Svet*, EU:C:2003:4, točka 53 in navedena sodna praksa, in sodbo z dne 18. decembra 2014, *LVP*, C-306/13, ZOdl., EU:C:2014:2465, točka 44 in navedena sodna praksa).
- ¹⁷⁶ Poleg tega je sodišče Unije menilo, da bi priznanje, da naloga zagotavljanja skladnosti prava Unije s pravili STO pripada neposredno sodišču Unije, prikrajšalo zakonodajne in izvršilne organe Unije za manevrski prostor, ki ga imajo podobni organi trgovinskih partnerjev Unije. Nedvomno so namreč nekatere pogodbenice, ki so med najpomembnejšimi trgovinskimi partnerji Unije, glede na predmet in cilj sporazumov STO ugotovile, da ti niso bili med pravili, ki so jih uporabili njihovi sodni organi pri preverjanju zakonitosti pravil svojega nacionalnega prava. Tak neobstoj vzajemnosti, če bi bil sprejet, bi lahko povzročil neuravnoteženo uporabo pravil STO (glej sodbo z dne 9. septembra 2008, *FIAMM in drugi/Svet in Komisija*, C-120/06 P in C-121/06 P, ZOdl., EU:C:2008:476, točka 119 in navedena sodna praksa; zgoraj v točki 175 navedena sodba *LVP*, EU:C:2014:2465, točka 46 in navedena sodna praksa).
- ¹⁷⁷ Le v primeru, da je Unija nameravala izpolniti posamezno obveznost, ki jo je sprejela v okviru STO, ali če akt Unije izrecno napotuje na točno določene določbe sporazumov STO, mora sodišče Unije nadzorovati zakonitost zadevnega akta Unije glede na pravila STO (glej zgoraj v točki 174 navedeno sodbo *Petrotub in Republica/Svet*, EU:C:2003:4, točka 54 in navedena sodna praksa, in v točki 175 navedeno sodbo *LVP*, EU:C:2014:2465, točka 47).
- ¹⁷⁸ Glede prenosa protidampinškega sporazuma STO s členom 9(5) osnovne uredbe je treba navesti, da je bil ta člen, katerega izvirna različica se uporabi v tej zadevi, spremenjen z Uredbo št. 765/2012 zaradi sprejetja – s strani organa STO za reševanje sporov (v nadaljevanju: ORS) – poročila pritožbenega organa z dne 15. julija 2011 (WT/DS397/AB/R, v nadaljevanju: poročilo pritožbenega organa z dne 15. julija 2011 v zadevi „pritrtilni elementi“) in poročila sveta z dne 3. decembra 2010 (WT/DS397/R), ki je bilo spremenjeno s poročilom pritožbenega organa, v zadevi „Evropske skupnosti – Dokončni protidampinški ukrepi za nekatere pritrtilne elemente iz železa ali jekla iz Kitajske“ (v nadaljevanju: zadeva „pritrtilni elementi“).
- ¹⁷⁹ V uvodnih izjavah Uredbe št. 765/2012 zakonodajalec Unije poudarja, da je bilo v poročilih STO med drugim ugotovljeno, da je člen 9(5) osnovne uredbe nezdružljiv s členi 6.10, 9.2 in 18.4 protidampinškega sporazuma STO ter členom XVI.4 Sporazuma o ustanovitvi STO (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 11, zvezek 21, str. 82). Zakonodajalec Unije je v uvodnih izjavah 5 in 6

Uredbe št. 765/2012 potrdil, da je vnesel spremembe v člen 9(5) osnovne uredbe z namenom v zadevi „pitrtilni elementi“ izvajati priporočila in odločitve ORS na način, ki upošteva obveznosti Unije v okviru STO.

180 Ugotoviti je treba, da iz samega sprejetja Uredbe št. 765/2012 izhaja, da zakonodajalec Unije meni, da je bil namen Unije s členom 9(5) osnovne uredbe izpolniti posebno obveznost, ki jo je prevzela v okviru STO in je v tem primeru vsebovana v členih 6.10 in 9.2 protidampinškega sporazuma STO.

181 Na eni strani iz teh ugotovitev izhaja, da Uredba št. 765/2012 priznava, da so s členom 9(5) osnovne uredbe prenesene v pravo Unije obveznosti, ki izhajajo iz členov 6.10 in 9.2 protidampinškega sporazuma STO, kot pravilno navajata tožeči stranki.

182 Na drugi strani je treba ugotoviti, da se spremembe, ki so bile na podlagi Uredbe št. 765/2012 vnesene v člen 9(5) osnovne uredbe, nanašajo na spremembo izjeme od obveznosti določiti individualne protidampinške dajatve glede izvoznikov, na katere se nanaša člen 2(7)(a) osnovne uredbe. Te spremembe pa se v bistvu ne nanašajo na del člena 9(5) osnovne uredbe, ki je upošteven v tej zadevi in v skladu s katerim uredba, ki uvaja dajatev, določi takšno dajatev za vsakega dobavitelja, ali, če to ni izvedljivo, zadevni državi dobaviteljici.

183 Natančneje, ugotoviti je treba, da zakonodajalec Unije ni menil, da je nujna sprememba izrazov „uvoze izdelka iz vseh virov, za katere se ugotovi, da so pod ceno in povzročajo škodo“ ter izrazov „dobavitelj“ in „ni izvedljivo“ v okviru namena v zadevi „pitrtilni elementi“ izvajati priporočila in odločitve ORS na način, ki upošteva obveznosti Unije v okviru STO. Tako imajo upoštevni izrazi v tej zadevi enak pomen v členu 9(5) osnovne uredbe v izvorni različici kot v njeni različici po spremembi v Uredbi št. 765/2012.

184 Iz zgornjih preudarkov torej izhaja, da je treba člen 9(5) osnovne uredbe v izvorni različici v delu, ki je za to zadevo upošteven, razlagati v skladu s členoma 6.10 in 9.2 protidampinškega sporazuma STO.

Vprašanje, ali imajo štirje vzorčni ameriški proizvajalci pravico, da se za njih uporabi protidampinška dajatev na podlagi člena 9(5) osnovne uredbe

185 Tožeči stranki menita, da ima proizvajalec, vključen v vzorec, kot so štirje vzorčni ameriški proizvajalci, pravico, da se zanj uporabi individualna protidampinška dajatev na podlagi člena 9(5) osnovne uredbe.

186 Svet odgovarja, da ne protidampinški sporazum STO ne osnovna uredba ne zahtevata od institucij nekaj, kar je „nemogoče“. Če institucije ne morejo slediti posameznemu nakupu in primerjati normalnih vrednosti z ustreznimi izvoznimi cenami, kot v tej zadevi, niso zavezane k določitvi individualnih protidampinških ukrepov za vsakega proizvajalca.

187 Z namenom ugotoviti, ali ima vzorčni proizvajalec proizvoda, ki je predmet dampinga, pravico, da se zanj uporabi individualna protidampinška dajatev, je treba navesti, da člen 9(5) osnovne uredbe in člen 9.2 protidampinškega sporazuma STO določata, da je treba načeloma določiti individualno protidampinško dajatev za vsakega dobavitelja za uvoze izdelka iz vseh virov, za katere se ugotovi, da so pod ceno in povzročajo škodo. Iz besedila teh določb izhaja, da gospodarski subjekt, za katerega se ne šteje, da ima status „dobavitelja“, nima pravice, da se zanj določi individualna protidampinška dajatev.

188 V tem kontekstu je treba navesti, da se v skladu s točko 624(a)(i) poročila pritožbenega organa z dne 15. julija 2011 v zadevi „pitrtilni elementi“ člen 9(5) osnovne uredbe ne nanaša le na določitev protidampinške dajatve, temveč tudi na izračun stopnje dampinga.

- 189 Glede prava STO je treba ugotoviti, da kadar organi uporabijo metodo vzorčenja, člen 6.10.2 protidampinškega sporazuma STO določa, da morajo ti organi določiti individualno stopnjo dampinga za vsakega izvoznika ali proizvajalca, ki v začetku ni bil izbran in ki pravočasno predloži potrebne informacije, da se v obdobju preiskave preučijo, razen v primerih, ko je število izvoznikov ali proizvajalcev tako veliko, da bi posamezne preiskave predstavljale preveliko obremenitev in bi onemogočile, da se preiskava v primernem času zaključi.
- 190 Iz te določbe je razvidno, da – razen v primerih, ko je število izvoznikov ali proizvajalcev zelo veliko – mora preiskovalni organ določiti individualno stopnjo dampinga za vsakega izvoznika ali proizvajalca, ki v začetku ni bil izbran in ki pravočasno predloži potrebne informacije, da se v obdobju preiskave preučijo. V zvezi s tem je bilo v skladu s točko 6.90 poročila sveta z dne 28. septembra 2001 (WT/DS189/R) v zadevi, naslovljeni „Argentina – Dokončni protidampinški ukrepi za uvoz keramičnih talnih plošč iz Italije“, ugotovljeno, da se splošno pravilo iz prvega stavka člena 6.10 protidampinškega sporazuma STO, v skladu s katerim se individualne stopnje dampinga določijo za vsakega znanega izvoznika ali proizvajalca preiskovanega izdelka, v celoti uporablja za izvoznike, ki so izbrani za preiskavo na podlagi drugega stavka istega člena. Ta stavek dovoljuje preiskovalnemu organu, da omeji svojo preiskavo na nekatere izvoznike ali proizvajalce, a ne določa odstopanja od splošnega pravila, da je treba individualne stopnje določiti za izvoznike ali proizvajalce, ki so preiskovani. Če so celo proizvajalci, ki niso bili v začetku vključeni v vzorec, upravičeni do izračuna individualne stopnje, potem so v skladu z navedenim poročilom do tega upravičeni tudi proizvajalci, ki so bili vključeni v ta vzorec.
- 191 Zato je treba ugotoviti, da mora preiskovalni organ določiti individualno stopnjo dampinga za vsakega izvoznika ali proizvajalca, ki je bil vključen v vzorec dobaviteljev proizvoda, ki je predmet dampinga.
- 192 Tako v skladu s pravom STO vsak izvoznik ali proizvajalec, ki je bil vključen v vzorec in je torej sodeloval s preiskovalnim organom v celotni preiskavi, izpolnjuje pogoje, da se ga šteje za „dobavitelja“ v smislu člena 9.2 protidampinškega sporazuma STO.
- 193 Glede določb osnovne uredbe je treba navesti, kot je bilo že ugotovljeno zgoraj v točkah 183 in 184, da je treba člen 9(5) navedene uredbe v izvirni različici, v delu, ki je za to zadevo upošteven, razlagati v skladu z določbami protidampinškega sporazuma STO. Poleg tega člen 17(1) osnovne uredbe navaja tudi, da se lahko v primerih, ko gre za veliko število pritožnikov, izvoznikov ali uvoznikov, vrst izdelkov ali transakcij, preiskava omeji na smiselno število strank, izdelkov ali transakcij, tako da uporabi vzorce. V odstavku 3 istega člena je določeno, da kadar Komisija opravlja vzorčenje, se vseeno izračuna individualna stopnja dampinga za vsakega izvoznika ali proizvajalca, ki v začetku ni bil izbran, ki predloži potrebne informacije v okviru časovnih rokov, ki jih določa ta uredba, razen v primerih, ko je število izvoznikov ali proizvajalcev tako veliko, da bi posamezne preiskave pomenile preveliko obremenitev in bi onemogočile, da se preiskava v primernem času zaključi. Ugotoviti je treba, da je iz navedenih določb osnovne uredbe, ki se razlagajo v skladu s pravom STO, razvidno tudi, da če so celo proizvajalci, ki niso bili v začetku vključeni v vzorec, upravičeni do izračuna individualne stopnje, potem so še toliko bolj do tega upravičeni proizvajalci, ki so bili vključeni v ta vzorec. V zvezi s tem je treba navesti tudi, da zadnji stavek člena 9(6) osnovne uredbe poudarja, da se individualne dajatve uporabijo pri uvozu od katerega koli izvoznika ali proizvajalca, za katerega velja individualna obravnava, kot jo določa člen 17 te uredbe.
- 194 Ob uporabi določb osnovne uredbe torej vsak izvoznik ali proizvajalec, ki je bil vključen v vzorec dobaviteljev in je torej sodeloval z institucijami v celotni preiskavi, izpolnjuje pogoje, da se ga šteje za „dobavitelja“ v smislu člena 9(5) navedene uredbe.
- 195 V zvezi s tem je treba spomniti, da je namen vzorčenja proizvajalcev/izvoznikov v omejeni preiskavi kolikor mogoče natančno ugotoviti cenovni pritisk na industrijo Unije. Zato ima Komisija pooblastilo, da po potrebah preiskave v katerem koli trenutku spremeni sestavo vzorca. Nobena določba protidampinškega sporazuma STO ali osnovne uredbe namreč ne zavezuje institucij, da ohranijo

prvotno vzorčene proizvajalce v vzorcu dobaviteljev proizvoda, ki je predmet dampinga, če menijo, da ti nimajo statusa dobaviteljev ali da niso vir uvoza proizvoda, ki je predmet dampinga in povzroča škodo. Glede tega, ali je ustrezno ohraniti gospodarski subjekt v vzorcu, je treba navesti, da ima Komisija široko polje proste presoje zaradi zapletenosti gospodarskih, političnih in pravnih razmer, ki jih mora preučiti (glej po analogiji sodbo z dne 27. septembra 2007, Ikea Wholesale, C-351/04, ZOdl., EU:C:2007:547, točka 40). Če Komisija ne izključi nobenega proizvajalca iz vzorca dobaviteljev proizvoda, ki je predmet dampinga, je načeloma zavezana določiti individualno stopnjo dampinga ter določiti individualno protidampinško dajatev za vsakega proizvajalca.

- 196 Z vidika teh preudarkov je treba preučiti, ali imajo štirje vzorčeni ameriški proizvajalci pravico, da se zanje uporabi individualna protidampinška dajatev na podlagi člena 9(5) osnovne uredbe.
- 197 V tej zadevi je treba najprej ugotoviti, da čeprav je Komisija izključila prvotno vzorčenega proizvajalca iz razloga, ker bioetanol iz njegove proizvodnje ni bil izvožen v Unijo in zato ni bil vir izdelka, ki je predmet dampinških praks, pa je ohranila štiri vzorčene ameriške proizvajalce v vzorcu dobaviteljev izdelka, ki je predmet dampinga, do konca upravnega postopka.
- 198 Glede uvoza v Unijo bioetanola štirih vzorčenih ameriških proizvajalcev, glede katerega je bilo ugotovljeno, da je predmet dampinga in povzroča škodo, je bilo zgoraj v točkah od 93 do 104 navedeno, da je bil del bioetanola iz proizvodnje teh proizvajalcev izvožen v Unijo in da je uvoz iz te proizvodnje od začetka veljavnosti izpodbijane uredbe predmet protidampinške dajatve, ki jo je ta uvedla. Poleg tega se v skladu s točko 338 poročila pritožbenega organa z dne 15. julija 2011 v zadevi „pritrilni elementi“ določbe, oblikovane v členu 9.2 protidampinškega sporazuma STO, v skladu s katerimi se protidampinške dajatve, katerih zneski ustrezajo posameznemu primeru, pobere za uvoze iz vseh virov, nanašajo na posamezne izvoznike ali proizvajalce, ki so predmet preiskave. Glede tega je v uvodni izjavi 60 izpodbijane uredbe navedeno, da so bili v preiskavo v zvezi z morebitnim obstojem dampinga vključeni proizvajalci bioetanola in trgovci/pripravljalci mešanic, ki so zadevni izdelek izvažali na trg Unije. Torej so štirje vzorčeni ameriški proizvajalci „vir“ uvozov proizvoda, na katerega se nanaša protidampinška dajatev, ki jo je uvedla izpodbijana uredba v smislu člena 9(5) osnovne uredbe in člena 9.2 protidampinškega sporazuma STO.
- 199 Dalje je treba pripomniti, da Svet ne izpodbija dejstva, da so štirje vzorčeni ameriški proizvajalci sodelovali z institucijami ves čas preiskave in da zato ni razloga, da bi bili izključeni iz vzorca zaradi nesodelovanja.
- 200 Poleg tega je treba navesti, da institucije niso izključile štirih vzorčenih ameriških proizvajalcev iz vzorca zato, ker niso imeli statusa dobavitelja. Nasprotno, Svet v uvodni izjavi 63 izpodbijane uredbe meni, da vzpostavitev posameznih stopenj dampinga za proizvajalce ZDA zaradi strukture industrije bioetanola, načina proizvodnje in prodaje zadevnega izdelka na trgu ZDA ter njegovega izvoza na trg Unije ni izvedljiva. Meni, da ni bilo mogoče slediti posameznim prodajam in primerjati normalnih vrednosti z ustreznimi izvoznimi cenami za vzorčene proizvajalce, in iz tega sklepa, da ni mogel določiti individualnih stopenj dampinga na podlagi člena 9(5) osnovne uredbe. Iz tega sklepanja izhaja, da je Svet želel uporabiti protidampinško dajatev za proizvode iz proizvodnje štirih vzorčenih ameriških proizvajalcev brez razlike, ali so jih izvažali trgovci/pripravljalci mešanic ali sami proizvajalci.
- 201 Torej je Komisija s tem, da je ohranila štiri vzorčene ameriške proizvajalce kot člane vzorca ameriških proizvajalcev in izvoznikov, priznala, da so predmet dampinga „dobavitelji“, in je bil Svet zato na podlagi člena 9(5) osnovne uredbe načeloma zavezan, da izračuna individualno stopnjo dampinga in določi individualne protidampinške dajatve za vsakega od njih.
- 202 Te ugotovitve ne izpodbije trditev Sveta, da če institucije ne morejo izslediti posameznega nakupa in primerjati normalnih vrednosti z ustreznimi izvoznimi cenami, kot v tej zadevi, niso zavezane za določitev individualnih protidampinških ukrepov za vsakega proizvajalca.

- 203 Najprej je treba ugotoviti, da je bilo v sodbi z dne 15. novembra 2012 Zhejiang Aokang Shoes/Svet (C-247/10 P, EU:C:2012:710, točka 33) razsojeno, da je člen 2(7) osnovne uredbe del tistih določb te uredbe, ki so namenjene samo določitvi normalne vrednosti, medtem ko je člen 17 iste uredbe, ki se nanaša na vzorčenje, del določb, ki se nanašajo zlasti na razpoložljive metode za določitev stopnje dampinga, in da gre torej za določbi z različno vsebino in ciljem. V zvezi s tem je treba navesti, da enako načelo velja po analogiji za razmerje med členom 2(8) in (9) osnovne uredbe, ki se nanaša na eno od upoštevni vrednosti za izračun stopnje dampinga, in členom 9(5) iste uredbe, ki se nanaša na stopnjo samega dampinga. Torej imata določbi osnovne uredbe, namenjeni določitvi normalne vrednosti ali izvoznih cen, različno vsebino in cilj od določb, ki se nanašata na razpoložljive metode za določitev stopnje dampinga, kot jih določata člena 9(5) in 17 te uredbe.
- 204 Poleg tega iz točke 325 poročila pritožbenega organa z dne 15. julija 2011 v zadevi „pritrtilni elementi“ izhaja, da dejstvo, da mora organ rekonstruirati normalno vrednost in/ali izvozno ceno za več izvoznikov ali proizvajalcev, ne pomeni nujno odstopanja od splošnega pravila glede določitve individualnih stopenj dampinga, in stopnje dampinga, ki se opirajo na normalno vrednost in izvozno ceno, oblikovano na podlagi istih podatkov za številne dobavitelje, niso enake stopnjam, ki se uporabijo na državni ravni.
- 205 V zvezi s tem je treba navesti, da ne člen 9(5) osnovne uredbe ne člen 6.10 ali 9.2 protidampinškega sporazuma STO ne določata, da morajo biti institucije zmožne, da izsledijo vsak nakup in da primerjajo normalne vrednosti z ustreznimi izvoznimi cenami, da bi bile zavezane za izračun individualne stopnje dampinga in za določitev individualne protidampinške dajatve za vsakega dobavitelja. Take težave torej ne vplivajo na to, ali je treba naložiti individualno protidampinško dajatev, in navesti je treba, da v okviru osnovne uredbe obstajajo drugi instrumenti za odpravo takega položaja.
- 206 V primeru, da institucije naletijo na težave pri določanju normalne vrednosti ali izvozne cene za nekatere proizvajalce ali izvoznike, pa člen 2(3) in (9) osnovne uredbe določa pravila o možnosti ponovne določitve teh vrednosti.
- 207 Člen 2(9) osnovne uredbe določa, da ko izvozne cene ni ali se zdi, da je izvozna cena nezanesljiva zaradi kakšne povezave ali kompenzacijskega dogovora med izvoznikom in uvoznikom iz tretje države, se izvozna cena lahko računsko določi na osnovi cene, po kateri so uvoženi izdelki prvič preprodani neodvisnemu kupcu, ali – če se izdelki ne preprodajo neodvisnemu kupcu ali se ne preprodajo v enakem stanju, kot so bili uvoženi – na kateri koli razumni osnovi. V teh primerih se naredi prilagoditev za vse stroške, vključno z dajatvami in davki, plačanimi med uvozom in preprodajo, pa tudi za nastale dobičke, s čimer se ugotovi zanesljiva izvozna cena na ravni meja Unije.
- 208 Dalje in na drugačni ravni, člen 18(1) in (3) osnovne uredbe določa pogoje, pod katerimi lahko institucije uporabijo podatke, ki so na voljo, v primerih, ko katera koli stranka ne dobavi potrebnih informacij ali če dobavi informacije, ki niso idealne v vseh pogledih. V točkah od 7.215 do 7.216 poročila sveta z dne 22. aprila 2003 (WT/DS241/R) v zadevi, naslovljeni „Argentina – Dokončne protidampinške dajatve za perutnino iz Brazilije“, je bilo med drugim navedeno, da dejstvo, da preiskovalni organ prejme podatke, ki jih ni mogoče uporabiti ali ki so nezanesljivi, ne more biti ovira za izračun individualne stopnje dampinga za izvoznika, če protidampinški sporazum STO izrecno pooblašča preiskovalni organ, da dopolni podatke glede določenega izvoznika, da bi se določila stopnja dampinga, kadar sporočeni podatki niso zanesljivi ali potrebni podatki sploh niso dobavljeni.
- 209 V tej zadevi glede normalne vrednosti štirih vzorčenih proizvajalcev iz točke 45 začasnega dokumenta o razkritju izhaja, da je celo Komisija pojasnila, da je bila zmožna ponovno določiti njihovo normalno vrednost, v skladu s členom 2(3) osnovne uredbe, na podlagi proizvodnih stroškov v matični državi, povečanih za razumen znesek prodajnih, upravnih in drugih splošnih stroškov ter za razumno stopnjo dobička. Svet te ugotovitve ne izpodbija.

- 210 Glede na to, da Svet v uvodni izjavi 76 izpodbijane uredbe meni, da za vzorčene ameriške proizvajalce ni bilo mogoče ustrezno oceniti izvozne cene in stopnje dampinga, je treba navesti, da člen 2(9) osnovne uredbe omogoča ponovno določitev izvozne cene v primerih, ko ni izvozne cene za gospodarski subjekt, zajet v preiskavi. Ta določba namreč omogoča, kot je bilo navedeno zgoraj v točki 207, ponovno določitev izvoznih cen na osnovi cene, po katerih so uvoženi proizvodi prvič preprodani neodvisnemu kupcu, ali na kateri koli drugi razumni osnovi in z ustreznimi prilagoditvami. V zvezi s tem je treba spomniti, da je iz sodne prakse, navedene zgoraj v točki 203, razvidno, da čeprav člen 2(8) in (9) izčrpno navaja mogoče metode za določitev izvoznih cen, težava pri določanju teh cen ni upoštevna za vprašanje, ali obstaja obveznost, da se za nekatere gospodarske subjekte uporabi individualna protidampinška dajatev.
- 211 Torej je treba zavrniti trditev Sveta, da institucije niso dolžne določiti individualnih protidampinških ukrepov za vsakega vzorčenega proizvajalca v tej zadevi.
- 212 Glede na ugotovitev iz točke 201 zgoraj je zato treba preučiti, ali se je Svet lahko skliceval na izjemo od obveznosti določitve individualne stopnje dampinga za štiri vzorčene ameriške proizvajalce v tej zadevi.

Vprašanje, ali ni bilo izvedljivo določiti protidampinških dajatev v tej zadevi

- 213 Spor med strankami se dalje osredotoča na razlago izraza „ni izvedljivo“ iz člena 9(5) osnovne uredbe.
- 214 Tožeči stranki menita, da je treba izraz „ni izvedljivo“ razlagati v skladu s členoma 6.10 in 9.2 protidampinškega sporazuma STO in z izrazi iz poročila pritožbenega organa z dne 15. julija 2011 v zadevi „pritrtilni elementi“.
- 215 Svet meni, da je člen 9(5), drugi odstavek, osnovne uredbe splošnejši od navedenih členov protidampinškega sporazuma STO, ker ne opredeljuje okoliščin, v katerih se šteje, da „ni izvedljivo“ uporabiti individualnih dajatev. Glede tega se sklicuje na načelo, na podlagi katerega morajo organi Unije razlagati akte Unije, kolikor je mogoče, ob upoštevanju mednarodnega prava. Zato Svet v bistvu meni, da že ta razlika upravičuje drugačno razlago izraza „ni izvedljivo“ v okviru člena 9(5) osnovne uredbe.
- 216 Najprej je treba preučiti, ali člena 6.10 in 9.2 protidampinškega sporazuma STO dovoljujeta izjemo od obveznosti določitve individualne stopnje dampinga za vsakega znanega izvoznika ali zadevnega proizvajalca, ki bi lahko upravičila določitev protidampinške dajatve na državni ravni v tej zadevi.
- 217 V zvezi s členom 6.10 protidampinškega sporazuma STO točke od 316 do 318 poročila pritožbenega organa z dne 15. julija 2011 v zadevi „pritrtilni elementi“ določata, da je njegov prvi stavek, v skladu s katerim bodo organi določili individualno stopnjo dampinga za vsakega znanega izvoznika ali zadevnega proizvajalca, prisilna določba in ne preferenca. Določata tudi, da ta obveznost ni absolutna in da lahko obstajajo izjeme od nje. Vzorčenje naj bi bila edina izjema od določitve individualne stopnje dampinga za vsakega znanega izvoznika ali zadevnega proizvajalca, ki je izrecno predvidena v členu 6.10 navedenega sporazuma. Drugi stavek tega člena namreč določa izjemo v primerih, kadar je izvoznikov, proizvajalcev, uvoznikov ali vrst proizvodov v preiskavi toliko, da je taka ugotovitev praktično neizvedljiva. V teh primerih se smejo oblasti pri njihovih proučevanjih omejiti na razumno število zainteresiranih strani ali proizvodov z uporabo statistično veljavnih vzorcev na podlagi podatkov, ki so oblastem v določenem času na razpolago, ali z uporabo najvišjega odstotka obsega izvoza iz določene države, ki ga je možno na razumen način preiskovati.
- 218 V skladu s točko 320 poročila pritožbenega organa z dne 15. julija 2011 v zadevi „pritrtilni elementi“ je namen izrazov „praviloma [...] določajo“ iz člena 6.10 protidampinškega sporazuma STO, da ni izražena obveznost, ki bi bila v nasprotju z drugimi določbami istega sporazuma, ki dovoljujejo odstopanja od pravila določitve individualne stopnje dampinga, zunaj izjeme vzorčenja. Te izjeme bi

bilo treba določiti z dogovori, ki jih zajema Dogovor o pravilih in postopkih za reševanje sporov (v nadaljevanju: zadevni dogovori), na način, da se prepreči izogibanje obveznosti, s katero se določijo individualne stopnje dampinga. Vendar člani STO nimajo neomejene možnosti ustvaritve izjem od člena 6.10 protidampinškega sporazuma STO.

- 219 V točki 323 poročila pritožbenega organa z dne 15. julija 2011 v zadevi „pritrtilni elementi“ je pritožbeni organ zavrnil trditev, da je pripis stopnje dampinga proizvajalca trgovcu, ki izvozi proizvod, izjema. Sklicevanje na „izvoznike ali proizvajalce“ v členu 6.10 protidampinškega sporazuma STO namreč organom dovoljuje, da ne določijo ločene stopnje dampinga za proizvajalca in izvoznika istega proizvoda, temveč določijo eno samo stopnjo za oba. To pomeni uporabo obveznosti določitve individualne stopnje dampinga.
- 220 V skladu s točko 327 poročila pritožbenega organa z dne 15. julija 2011 v zadevi „pritrtilni elementi“ mora biti tako vsaka izjema od splošnega pravila, določenega v prvem stavku člena 6.10 protidampinškega sporazuma STO, določena v zadevnih dogovorih.
- 221 Nazadnje, v točki 328 poročila pritožbenega organa z dne 15. julija 2011 v zadevi „pritrtilni elementi“ je ugotovljeno, da sporazumi STO ne določajo nobene izjeme, kot je ta iz člena 9(5) osnovne uredbe, ki se nanaša na posamezne proizvajalce/izvoznike v državi brez tržnega gospodarstva, za katere velja člen 2(7)(a) iste uredbe in ki so predmet protidampinške dajatve na državni ravni, razen če ti izvozniki lahko dokažejo, da izpolnjujejo pogoje za individualno obravnavo.
- 222 Glede člena 9.2 protidampinškega sporazuma STO je v točki 344 poročila pritožbenega organa z dne 15. julija 2011 v zadevi „pritrtilni elementi“ pojasnjeno, da obstaja močna vzporednost med tem členom in členom 6.10 protidampinškega sporazuma STO v tem, da zadnji zahteva določitev individualne stopnje dampinga, zaradi česar so zadevni organi zavezani za določitev protidampinških dajatev na individualni osnovi, kot je to določeno v členu 9.2 istega sporazuma. Dalje, pritožbeni organ ugotavlja, da so v teh členih hkrati uporabljeni enaki izrazi „ni izvedljivo“ ali „ni mogoča“ za opis primera, v katerem se uporabi izjema, kar pomeni, da se obe izjemi nanašata na položaj, v katerem organ določi stopnje dampinga z uporabo vzroca. Pritožbeni organ STO pa je tudi pripomnil, da se vprašanje, ki mu je predloženo, ne nanaša niti na obseg izjeme iz člena 9.2 protidampinškega sporazuma STO niti na vprašanje, ali se ta izjema natančno prekriva z izjemo iz člena 6.10 istega sporazuma.
- 223 Vendar je v točki 354 poročila pritožbenega organa z dne 15. julija 2011 v zadevi „pritrtilni elementi“ ugotovljeno, da člen 9.2 protidampinškega sporazuma STO zavezuje organe, da opredelijo dajatve, naložene vsakemu dobavitelju, razen če to ni izvedljivo, ker je zadevnih dobaviteljev več.
- 224 Nazadnje, v skladu s točko 376 poročila pritožbenega organa z dne 15. julija 2011 v zadevi „pritrtilni elementi“ člena 6.10 in 9.2 protidampinškega sporazuma STO ne preprečujeta, da preiskovalni organ določi enotno stopnjo dampinga in enotno dampinško dajatev za nekatere izvoznike, če ugotovi, da sestavljajo enotni gospodarski subjekt za namen uporabe teh členov.
- 225 Iz preučitve poročila pritožbenega organa z dne 15. julija 2011 v zadevi „pritrtilni elementi“ torej izhaja, da kadar organ uporabi vzorčenje, kot v tej zadevi, protidampinški sporazum predpisuje obveznost, da se določijo individualne stopnje dampinga in določi individualne protidampinške dajatve za vsakega dobavitelja, ki sodeluje v preiskavi, in da sta načeloma izjemi od te obveznosti, prvič, primer proizvajalcev ali izvoznikov, ki niso vključeni v vzorec, razen tistih iz člena 6.10.2 protidampinškega sporazuma STO, in, drugič, primer gospodarskih subjektov, ki sestavljajo enoten gospodarski subjekt. Vendar iz protidampinškega sporazuma STO ne izhaja, da obstaja izjema od obveznosti določitve individualne protidampinške dajatve za vzorčenega proizvajalca, ki je sodeloval v preiskavi, če institucije menijo, da zanj ne morejo ugotoviti individualne izvozne cene.

- 226 Drugič, preučiti je treba, ali ugotovitve iz poročila pritožbenega organa z dne 15. julija 2011 v zadevi „pritrdilni elementi“ o razlagi členov 6.10 in 9.2 protidampinškega sporazuma STO veljajo tudi, kadar Svet uporabi člen 9(5) osnovne uredbe.
- 227 Glede trditve Sveta, da je obveznost razlagati osnovno uredbo ob upoštevanju protidampinškega sporazuma STO omejena iz razloga, ker naj bi bilo besedilo zadevnih določb različno, prvič, je treba spomniti, da sta v členu 9(5) osnovne uredbe kot tudi v členih 6.10 in 9.2 protidampinškega sporazuma STO uporabljena izraza „ni izvedljivo“ ali „neizvedljivo“, ki sta sopomenki. Poleg tega je treba pripomniti, da nič v besedilu člena 9(5) osnovne uredbe ne nasprotuje razlagi člena „ni izvedljivo“ v skladu s členoma 6.10 in 9.2 protidampinškega sporazuma STO. Dalje, že dejstvo, da v členu 9(5) osnovne uredbe niso navedene podrobnosti glede izraza „ni izvedljivo“, ne dovoljuje sklepa, kot to navaja Svet, da navedena določba s tem določa splošnejšo izjemo, kot je določena v določbah protidampinškega sporazuma STO.
- 228 Drugič, spomniti je treba, da iz člena 9(5) osnovne uredbe jasno izhaja, da je določitev stopnje dampinga oziroma določitev protidampinške dajatve na državni ravni izjema od splošnega pravila. „Splošnejša“ razlaga izraza „ni izvedljivo“, kot jo predlaga Svet, bi temu dala izjemno veliko polje proste presoje glede možnosti, da se izogne uvedbi individualnih protidampinških dajatev. Taka razlaga bi bila v nasprotju s ciljem zakonodajalca, da izvršuje priporočila in sklepe ORS glede zadeve „pritrdilni elementi“ na način, da so spoštovane njegove obveznosti v okviru STO (glej točko 179 zgoraj).
- 229 Iz uvodne izjave Uredbe št. 765/2012 namreč izhaja, da je zakonodajalec Unije želel izvršiti sklep pritožbenega organa STO v tej zadevi v celoti. Natančneje, s členom 1 Uredbe št. 765/2012 je zakonodajalec v prvem odstavku člena 9(5) osnovne uredbe odpravil sklicevanje na člen 2(7)(a) te uredbe in drugi odstavek, v katerem so bili določeni pogoji, pod katerimi so lahko individualni proizvajalci/izvozniki v državi brez tržnega gospodarstva dokazali, da izpolnjujejo pogoje za individualno obravnavo. Poleg tega iz uvodne izjave 2 Uredbe št. 765/2012 izhaja, da je zakonodajalec Unije dodal nov drugi odstavek v člen 9(5) osnovne uredbe, da bi vključil pojasnila pritožbenega organa STO glede okoliščin, v katerih lahko organi določijo stopnjo dampinga in enotno dajatev za več izvoznikov, ki sestavljajo enoten gospodarski subjekt.
- 230 Dalje, kot je bilo ugotovljeno zgoraj v točki 182, se spremembe, vnesene v člen 9(5) osnovne uredbe, v bistvu ne nanašajo na del, ki je upošteven v tej zadevi in v skladu s katerim uredba, ki uvaja dajatev, določi takšno dajatev za vsakega dobavitelja, ali, če to ni izvedljivo, zadevni državi dobaviteljici.
- 231 Svet torej nepravilno meni, da je besedilo člena 9(5) osnovne uredbe bistveno drugačno od besedila členov 6.10 in 9.2 protidampinškega sporazuma STO v delu, ki je upošteven v tej zadevi. Zato je treba trditev Sveta, da je izraz „ni izvedljivo“ splošen, zavrnil.
- 232 Iz navedenega izhaja, da je treba izraz „ni izvedljivo“ iz člena 9(5) osnovne uredbe razlagati v skladu z analognim izrazom v členih 6.10 in 9.2 protidampinškega sporazuma STO. Zato če organ uporabi vzorčenje, z izrazom „ni izvedljivo“ iz člena 9(5) osnovne uredbe načeloma nista priznani izjemi od določitve individualne stopnje dampinga in od določitve individualne protidampinške dajatve za gospodarske subjekte, ki so sodelovali v preiskavi, in sicer, prvič, za proizvajalce ali izvoznike, ki niso bili vključeni v vzorec, razen tistih, za katere člen 17(3) osnovne uredbe določa individualno stopnja dampinga, in, drugič, za gospodarske subjekte, ki sestavljajo enoten subjekt. Z drugimi besedami, če so institucije uporabile vzorčenje, kot v tej zadevi, je načeloma izjema od določitve individualne stopnje dampinga in od določitve individualne protidampinške dajatve mogoča le za podjetja, ki niso del vzorca in ki sicer nimajo pravice do individualne protidampinške dajatve. Predvsem člen 9(5) osnovne uredbe ne dovoljuje nobene izjeme od obveznosti določitve individualne protidampinške dajatve za vzorčenega proizvajalca, ki je sodeloval v preiskavi, če institucije menijo, da zanj ne morejo ugotoviti individualne izvozne cene.

- 233 Iz člena 9(5) osnovne uredbe torej izhaja, da če so proizvajalci in/ali izvozniki del vzorca, so institucije dolžne natančno opredeliti protidampinške dajatve za vsakega dobavitelja.
- 234 Tretjič, z vidika teh preudarkov je treba preučiti, ali je lahko v tej zadevi Svet zakonito uporabil izjemo od obveznosti določitve individualne stopnje dampinga za vsakega znanega izvoznika ali zadevnega proizvajalca, ki bi lahko upravičila določitev protidampinške dajatve na državni ravni.
- 235 V tej zadevi iz uvodnih izjav od 6 do 10 izpodbijane uredbe izhaja, da se je zaradi povečanega števila proizvajalcev/izvoznikov iz ZDA Komisija odločila uporabiti vzorčenje v skladu s členom 17 osnovne uredbe.
- 236 V skladu z uvodno izjavo 64 izpodbijane uredbe je bila stopnja dampinga vzpostavljena na državni ravni za ZDA. Zato izpodbijana uredba nalaga protidampinško dajatev na državni ravni po stopnji 62,30 EUR na tono neto, ki se uporablja glede na skupno vsebnost v obliki masnega deleža bioetanola.
- 237 V uvodni izjavi 63 izpodbijane uredbe je Svet utemeljil določitev stopnje dampinga na državni ravni v tej zadevi z ugotovitvijo, da vzpostavitev posameznih stopenj dampinga za proizvajalce ZDA zaradi strukture industrije bioetanola, načina proizvodnje in prodaje zadevnega izdelka na trgu ZDA ter njegovega izvoza na trg Unije ni izvedljiva. Po njegovem mnenju proizvajalci v vzorcu ZDA zadevnega izdelka niso izvažali v Unijo, poleg tega pa so trgovci/pripravljalci mešanic, vključeni v preiskavo, dobavljali bioetanol od različnih proizvajalcev, z njim ustvarjali mešanice in ga prodajali zlasti za izvoz v Unijo. Svet zato meni, da ni bilo mogoče izslediti vseh posameznih nakupov, primerjati normalnih vrednosti z ustreznimi izvoznimi cenami in v trenutku izvoza v Unijo ugotoviti, kdo je proizvajalec.
- 238 Svet torej v bistvu meni, da ni mogel na podlagi člena 9(5) osnovne uredbe določiti individualnih stopenj dampinga, ker za štiri vzorčene ameriške proizvajalce ni bilo mogoče ustrezno oceniti izvozne cene in stopnje dampinga glede na to, da v obdobju preiskave niso izvažali v Unijo, da zato ni bilo mogoče zagotoviti sledljivosti njihovih izdelkov, izvoženih v Unijo, in da na splošno niso poznali časa izvoza ter cen, ki so jih plačevali ali jih plačujejo uvozniki Unije (glej uvodno izjavo 76 izpodbijane uredbe).
- 239 V zvezi s tem je treba na eni strani navesti, da Svet torej utemeljuje uporabo izjeme od pravila določanja individualnih stopenj dampinga in individualnih protidampinških dajatev z drugimi razlogi, ki niso izjema, ki zadeva proizvajalce ali izvoznike, ki niso vključeni v vzorec, kadar organ uporabi vzorčenje, ali izjema, ki zadeva subjekte, ki sestavljajo enoten gospodarski subjekt (glej točki 225 in 232 zgoraj).
- 240 Na drugi strani je treba ugotoviti, da Svet ne navaja, da izjema, ki jo je uporabil, temelji na kakšni drugi izjemi, ki izhaja iz zadevnih dogovorov, ki so omenjeni zgoraj v točkah 218 in 220.
- 241 Zato je Svet nepravilno ugotovil, da uvedba individualne protidampinške dajatve za člane vzorca ameriških izvoznikov „ni izvedljiva“ v smislu člena 9(5) osnovne uredbe.
- 242 Glede možnosti izračuna individualnih stopenj dampinga je bilo namreč zgoraj v točkah od 202 do 211 pojasnjeno, da v primeru, da institucije naletijo na težave pri določanju normalne vrednosti ali izvozne cene za nekatere proizvajalce ali izvoznike, člen 2(3) in (9) osnovne uredbe določa pravila o možnosti ponovne določitve teh vrednosti.
- 243 Dalje, glede preudarkov, v skladu s katerimi ni bilo mogoče zagotoviti sledljivosti njihovih izdelkov, izvoženih v Unijo, in v skladu s katerimi vzorčeni proizvajalci na splošno niso poznali časa izvoza ter cen, ki so jih plačevali ali jih plačujejo uvozniki Unije, zadostuje ugotovitev, da bi Komisija na podlagi svojega širokega polja proste presoje lahko izključila štiri vzorčene ameriške proizvajalce iz vzorca

proizvajalcev in izvoznikov, ker niso bili dobavitelji, vključeni v izvoz bioetanola v Unijo, saj jih po njenem mnenju in po mnenju Sveta ni bilo mogoče identificirati v trenutku izvoza bioetanola v Unijo. Vendar jih je Komisija obdržala v navedenem vzorcu ves čas preiskave.

- 244 Zato na podlagi dejstva, da so institucije menile, da imajo težave pri zagotavljanju izsledljivosti individualnih prodaj ali pri primerjanju normalnih vrednosti z ustreznimi izvoznimi cenami vzorčenih proizvajalcev, ni mogoče sklepati, da v tej zadevi uvedba individualnih protidampinških dajatev za člane vzorca ameriških izvoznikov ni bila „izvedljiva“ v smislu člena 9(5) osnovne uredbe.
- 245 Ugotoviti je treba, da je z izpodbijano uredbo kršen člen 9(5) osnovne uredbe, ker uvaja protidampinško dajatev na državni ravni za štiri vzorčene ameriške proizvajalce.
- 246 Iz navedenega izhaja, da je treba drugemu delu prvega tožbenega razloga ugoditi in s tem tudi prvemu tožbenemu razlogu v celoti, ne da bi bilo treba preučiti druge dele tega tožbenega razloga in trditve, navedene v okviru njegovega drugega dela, v katerem tožeči stranki splošno uveljavljata kršitve načel pravne varnosti in zaupanja v pravo ter obveznosti obrazložitve.

Deseti tožbeni razlog v zvezi s kršitvijo člena 6(7), člena 19(1) in (2) ter člena 20(2), (4) in (5) osnovne uredbe, pravic do obrambe ter načel nediskriminacije in dobrega upravljanja in v zvezi z nezadostno obrazložitvijo

- 247 Glede na to, da je ta tožba dopustna, ker sta jo vložili tožeči stranki individualno, je treba preučiti še utemeljenost desetega tožbenega razloga.
- 248 V okviru desetega tožbenega razloga tožeči stranki v bistvu trdita, da so institucije storile več postopkovnih nepravilnosti, ki so povzročile kršitev postopkovnih pravic.
- 249 Deseti tožbeni razlog je razdeljen na štiri dele, ki se nanašajo, prvič, na kršitev člena 20(2) in (4) osnovne uredbe ter nezadostno obrazložitev, drugič, na kršitev člena 20(5) osnovne uredbe, tretjič, na kršitev členov 6(7) in 19(1) in (2) iste uredbe ter pravic do obrambe, in, četrtič, na kršitev člena 20(5) te uredbe in pravic do obrambe.

Uvodne ugotovitve

- 250 Iz ustaljene sodne prakse izhaja, da je spoštovanje pravice do obrambe v vseh postopkih, sproženih zoper posameznika, ki bi lahko škodljivo vplivali na njegov položaj, eno izmed temeljnih načel prava Skupnosti, ki ga je treba zagotoviti tudi, kadar postopkovna zakonodaja ne obstaja. To načelo zahteva, da morajo imeti naslovniki odločb, ki občutno posegajo v njihove interese, možnost učinkovito izraziti svoja stališča (glej sodbo z dne 1. oktobra 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Svet, C-141/08 P, ZOdl., EU:C:2009:598, točka 83 in navedena sodna praksa).
- 251 Glede tega je treba poudariti, da je spoštovanje pravice do obrambe v postopkih, kot so obravnavani, temeljno (glej zgoraj v točki 250 navedeno sodbo Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Svet, EU:C:2009:598, točka 93 in navedena sodna praksa).
- 252 Za kršitev pravice do obrambe gre, če zaradi napake Komisije obstaja možnost, da bi upravni postopek, ki ga je vodila, pripeljal do drugačnega sklepa. Tožečima strankama za dokaz take kršitve ni treba pravno zadostno dokazati, da bi izpodbijana odločba imela drugačno vsebino, temveč da bi brez napake lahko bolje pripravili obrambo, ker bi na primer za to lahko uporabili dokumente, do katerih v upravnem postopku nista imeli dostopa (glej v tem smislu zgoraj v točki 250 navedeno sodbo Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Svet, EU:C:2009:598, točka 94 in navedena sodna praksa).

253 Poleg tega, kadar uredba, ki uvaja dokončne protidampinške ukrepe, spada v sistemski okvir vseh ukrepov, ni mogoče zahtevati, da se v njeni obrazložitvi navede vse – včasih zelo številne in zapletene – dejanske in pravne elemente, ki jih obravnava, niti da se institucije opredelijo do vseh trditev zainteresiranih oseb. Nasprotno, zadostuje, da avtor akta navede dejstva in pravne ugotovitve, ki so bistveni za namen izpodbijane uredbe (glej v tem smislu sodbo z dne 13. septembra 2010, Whirlpool Europe/Svet, T-314/06, ZOdl., EU:T:2010:390, točka 114).

254 Na podlagi člena 44(1)(c) Poslovnika z dne 2. maja 1991 morata biti v vsaki tožbi navedena predmet spora in kratek povzetek tožbenih razlogov. V skladu z ustaljeno sodno prakso morajo biti ti elementi dovolj jasni in natančni, da toženi stranki omogočijo pripravo obrambe in Splošnemu sodišču odločitev, po potrebi brez nadaljnjih informacij, o tožbi. Za zagotovitev pravne varnosti in učinkovito izvajanje sodne oblasti morajo, da je tožba dopustna, bistveni dejanski in pravni elementi, na katerih ta temelji, izhajati vsaj na kratko, vendar koherentno in razumljivo, iz same tožbe (glej v tem smislu, sklep z dne 11. januarja 2013, Charron Inox in Almet/Komisija in Svet, T-445/11 in T-88/12, EU:T:2013:4, točka 57).

255 Ob upoštevanju teh ugotovitev je treba preučiti trditve, ki jih tožeči stranki navajata v okviru četrtega dela desetega tožbenega razloga.

Prvi del desetega tožbenega razloga, ki se nanaša na nepopolnost dokumenta o dokončnem razkritju, na kršitev člena 20(2) in (4) osnovne uredbe in na napake v obrazložitvi v izpodbijani uredbi

256 Tožeči stranki trdita, da dokument o dokončnem razkritju ne vsebuje dovolj informacij o različnih elementih, ki se nanašajo na izračun stopnje dampinga in škode, na nekatere prilagoditve, industrijo Unije in spremembo obdobja veljavnosti ukrepov, naloženih za pet let. Po mnenju tožečih strank iz tega izhaja kršitev člena 20(2) in (4) osnovne uredbe in zato izpodbijana uredba ni pravilno obrazložena. V zvezi s tem tožeči stranki navajata sedem različnih očitkov.

257 Svet te trditve izpodbija.

258 Najprej je treba pripomniti, da v skladu z naslovom desetega tožbenega razloga v tožbi tožeči stranki zatrjujeta „številne kršitve pravic do obrambe tožečih strank in njunih članov“. Glede prvega dela tega tožbenega razloga je treba ugotoviti, da iz točke 152 tožbe izhaja, da se nanaša na „dokument o dokončnem razkritju, ki sta ga prejeli [tožeči stranki]“. Poleg tega tožeči stranki v tožbi nikjer ne navajata, da se ta del nanaša na posredovanje dokumenta o dokončnem razkritju drugi stranki v upravnem postopku. Zato je treba ta del razlagati, kot da se nanaša na domnevne kršitve postopkovnih pravic tožečih strank kot zainteresiranih strank v protidampinškem postopku.

259 Ugotoviti je treba, da člen 20(2) osnovne uredbe določa, da lahko pritožniki, uvozniki in izvozniki ter njihova predstavniška združenja in predstavniki države izvoznice zahtevajo dokončno razkritje bistvenih dejstev in preudarkov, na osnovi katerih se namerava priporočiti uvedbo dokončnih ukrepov. Člen 20(4) navedene uredbe določa, da je dokončno razkritje podano v pisni obliki ter ob ustreznem upoštevanju potrebe po varstvu zaupnih informacij, običajno najpozneje en mesec pred dokončnim sklepom ali predložitvijo predloga Komisije za dokončni ukrep. Določa tudi, da če Komisija ob tem času še ne more razkriti določenih dejstev ali premislekov, se ti razkrijejo pozneje v najkrajšem možnem času.

260 S prvim očitkom tožeči stranki zatrjujeta, da v dokumentu o dokončnem razkritju ni bilo nobene informacije glede izračuna stopnje dampinga in škode na državni ravni, razen splošnih izjav. Zato tožeči stranki in njuni člani niso imeli možnosti podajanja kakršnih koli pripomb na neobstoj upravnih napak v izračunu, na neobstoj metodoloških napak v uporabljeni metodologiji, na vprašanje, ali so bile cene domačih prodaj usklajene na ravni cene franko tovarna, in na vprašanje, ali so bile opravljene potrebne prilagoditve.

- 261 Prvič, v zvezi s stopnjo škode je treba ugotoviti, da je prvi očitek v protislovju z drugim očitkom (glej točki od 268 do 270 spodaj), v skladu s katerim naj bi Komisija predložila „pojasnjevalno opombo in Excelove preglednice v utemeljitev izračuna stopnje škode“. Zato je treba zavrni prvi očitek v delu, ki se nanaša na informacije v zvezi s stopnjo škode.
- 262 Drugič, v zvezi s stopnjo dampinga je treba navesti, da tožeči stranki v vlogah nista opredelili „splošnih izjav“ glede izračuna stopnje dampinga v dokumentu o dokončnem razkritju, na katerega se nanašajo. Tožeči stranki tudi ne pojasnita, zakaj menita, da so te izjave neustrezne, in ne navedeta, katere informacije bi po njunem mnenju potrebovali. Ob neobstoju teh opredelitev je treba v skladu s sodno prakso, navedeno zgoraj v točkah 252 in 254, zavrni prvi očitek kot neutemeljen.
- 263 V vsakem primeru je treba glede stopnje dampinga opomniti, da je bila ta v skladu s preudarki o dampingu v točkah od 60 do 74 dokumenta o dokončnem razkritju, ki v bistvu ustrezajo uvodnim izjavam od 60 do 62, od 64 do 68, 72, 74 in 75 ter delom preudarkov v uvodnih izjavah 70, 73 in 76 izpodbijane uredbe, v tej zadevi določena na podlagi podatkov neodvisnih trgovcev/pripravljalcev mešanic, in sicer njihovih domačih cen za normalno vrednost in njihovih cen za stranke v Uniji za izvozno ceno. Zato so te informacije, kot pravilno navaja Svet, zaupni podatki trgovcev/pripravljalcev mešanic, ki niso mogli biti sporočeni, razen v izjemnih okoliščinah, zainteresiranim strankam, kot sta tožeči stranki, ki zastopata interese svojih dobaviteljev.
- 264 Prav tako je treba navesti, da tožeči stranki nista dokazali, kako bi lahko bolje zagotovili svojo obrambo, če ne bi bilo take nepravilnosti, v smislu zgoraj v točki 252 navedene sodne prakse. Nista namreč podali nobene trditve glede dejanske ali pravne napake institucij, ampak sta se omejili na navedbo, da ni mogoče, da podata pripombe na hipotetične okoliščine, kot so te v zvezi z neobstojem upravnih napak pri izračunu in metodoloških napak pri uporabljeni metodologiji, in na vprašanje, ali so bile opravljene ustrezne prilagoditve. Poleg tega je treba ugotoviti, da tožeči stranki ne pojasnita, kako bi lahko podali upoštevne pripombe glede nezaupnih informacij v zvezi s cenami zadevnih trgovcev/pripravljalcev mešanic, in tudi ne pojasnita prilagoditev, ki naj bi bile po njunem mnenju potrebne.
- 265 Glede tega, da domnevno ni bilo mogoče, da bi podali pripombe „na vprašanje, ali so bile cene domačih prodaj usklajene na ravni cene franko tovarna“, tožeči stranki ne opredelujeta natančno izračuna, na katerega se sklicujeta. Ta trditev torej ni podana dosledno in razumljivo v smislu sodne prakse, navedene zgoraj v točki 254, in jo je treba zavreči kot nedopustno. V vsakem primeru je treba ugotoviti, da iz točke 94 dokumenta o dokončnem razkritju in iz uvodne izjave 97 izpodbijane uredbe izhaja, da so bile tehtane povprečne prodajne cene za vrsto izdelka, ki so jih vzorčeni proizvajalci Unije zaračunali nepovezanim strankam na trgu Unije, dobro prilagojene ceni franko tovarna.
- 266 Tretjič, v delu, v katerem tožeči stranki trdita, da je bilo „njunima članoma“ preprečeno, da podajo nekatere pripombe, zadostuje pripomniti, da tožeči stranki v pisnih vlogah ne pojasnjujeta, katere so tiste, na katere se njuna trditev nanaša. Iz pisnih vlog tožečih strank torej ni razumljivo razvidno, v smislu zgoraj v točki 254 sodne prakse, kateri so člani, na katere se sklicujeta, in je zato treba prvi očitek zavreči kot nedopusten v delu, ki se nanaša na kršitev postopkovnih pravic članov tožečih strank v protidampinškem postopku.
- 267 Iz tega je razvidno, da je treba prvi očitek v celoti zavrni.
- 268 V drugem očitku tožeči stranki glede dveh trgovcev/pripravljalcev mešanic, ki sta sodelovala v preiskavi, trdita, da Komisija ni podala ne pojasnjevalne opombe o metodi, uporabljeni za izračun stopnje dampinga, ne elektronske različice „Excelove“ preglednice, ki podpira izračun stopnje dampinga, „zaradi česar je razumevanje končnega rezultata še težje“.

- 269 Opomniti je treba, da tožeči stranki ne pojasnita, koliko bi, če ne bi bilo zatrjevane nepravilnosti, protidampinški postopek lahko pripeljal do drugačnega rezultata, v nasprotju z zahtevami sodne prakse, navedene zgoraj v točki 252.
- 270 V vsakem primeru, prvič, je treba navesti, da Svet odgovarja, da sta dva trgovca/pripravljalca mešanic, ki sta sodelovala v preiskavi, prejela izračun stopnje dampinga in dodatni dokument o razkritju po njunih pripombah na dokument o dokončnem razkritju. Svet trdi, da ni mogel vložiti teh dokumentov v spis, ki ni zaupne narave, ker vsebujejo informacije, ki jih ni bilo mogoče sporočiti tožečima strankama iz razlogov zaupnosti. Tožeči stranki te trditve ne izpodbijata. Drugič, glede domnevnega neobstoja pojasnila o metodi, uporabljeni za izračun stopnje dampinga, tožeči stranki ne navajata, na kakšni osnovi menita, da pojasnila, podana v točkah 72 in 73 dokumenta o dokončnem razkritju, kot so povzeta v uvodnih izjavah 74 in 75 izpodbijane uredbe, niso ustrezna. Tretjič, glede neobstoja preglednice v formatu „Excel“ je treba ugotoviti, da institucije nikakor niso dolžne zainteresiranim strankam posredovati „elektronske različice ‚Excelove‘ preglednice, ki podpira izračun stopnje dampinga“.
- 271 Iz navedenega sledi, da je treba drugi očitek zavrni.
- 272 S tretjim očitkom tožeči stranki zatrjujeta, da Komisija v dokumentu o dokončnem razkritju ni preučila trditev, ki so jih podali tožeči stranki in njuni člani v svojih pripombah na dokument o začasnem razkritju, in sicer „glede posebnih razlogov, na podlagi katerih je sklenila, da vzorčene družbe nimajo izvoznih cen, kljub dokazom, ki jih je predložilo več članov tožečih strank“.
- 273 Prvič, glede trditev tožečih strank v pripombah, danih v odgovor na dokument o začasnem razkritju, ki se nanašajo na neobstoje izvozne cene vzorčenih družb, je treba navesti, da se dokončno razkritje v smislu člena 20(2) osnovne uredbe nanaša na bistvena dejstva in premisleke, na osnovi katerih se namerava priporočiti uvedbo začasnih ukrepov. Iz te določbe torej ne izhaja obveznost Komisije, da v dokumentu o dokončnem razkritju preuči trditve, ki jih je zainteresirana stranka podala v pripombah na dokument o začasnem razkritju, razen če meni, da se te trditve nanašajo na bistvena dejstva in premisleke, na osnovi katerih se namerava priporočiti uvedbo začasnih ukrepov.
- 274 Na drugi strani je v tej zadevi treba navesti, da je Komisija v točkah 62 in 68 dokumenta o dokončnem razkritju, ki v bistvu ustrezata uvodnim izjavam 63 in 69 izpodbijane uredbe, da ameriški proizvajalci v vzorcu niso izvažali zadevnega izdelka v Unijo, da ni bilo mogoče izslediti vseh posameznih nakupov, primerjati normalnih vrednosti z ustreznimi izvoznimi cenami in v trenutku izvoza v Unijo ugotoviti, kdo je proizvajalec, in da ti proizvajalci niso poznali izvozne cene v Unijo. Na tej podlagi je zavrnila trditve nekaterih ameriških proizvajalcev, da bi se lahko prodajna cena, ki so jo uporabljali proizvajalci ZDA za neodvisne trgovce/pripravljalce mešanic iz njihove države, uporabila kot izvozna cena. Tožeči stranki ne pojasnita, v čem naj bi bile te ugotovitve neustrezne.
- 275 Drugič, glede trditev, da Komisija v dokumentu o dokončnem razkritju ni preučila trditev tožečih strank in njunih članov v njihovih pripombah na dokument o začasnem razkritju in da ni upoštevala „dokazov, ki jih je predložilo več članov tožečih strank“, je treba ugotoviti, da tožeči stranki nista opredelili, katerih trditev naj Komisija ne bi preučila v dokumentu o dokončnem razkritju, kateri njuni člani naj bi te trditve podali niti katerih dokazov naj Komisija ne bi upoštevala. Te trditve torej ne izpolnjujejo pogojev iz člena 44(1)(d) Poslovnika z dne 2. maja 1991, ki zahteva, da so dejstva in dokazi, na katerih temelji tožba, dosledno in razumljivo podani v besedilu same tožbe (glej točko 254 zgoraj), in jih je zato treba zavreči kot nedopustne.
- 276 Zato je treba tretji očitek v celoti zavrni.
- 277 S četrtem očitkom tožeči stranki trdita, da v dokumentu o dokončnem razkritju ni nobenega pojasnila o neprilagoditvi količine ameriških uvozov na podlagi odstotka goriva, medtem ko je bila ta prilagoditev za uvoze iz vseh drugih držav opravljena.

- 278 V zvezi s tem je treba navesti, da tožeči stranki v okviru tega očitka ne pojasnita, kako bi lahko, ob neobstoju domnevne nepravilnosti, protidampinški postopek vodil do drugačnega rezultata, v nasprotju s tem, kar zahteva zgoraj v točki 252 navedena sodna praksa. V vsakem primeru iz tretjega tožbenega razloga izhaja, da sta tožeči stranki na podlagi pojasnila v dokumentu o dokončnem razkritju v zvezi s tem lahko ugovarjali neobstoju analogne prilagoditve za uvoze iz ZDA. Zato je treba četrti očitek prav tako zavrniti kot neutemeljen.
- 279 S petim očitkom tožeči stranki navajata, da v dokumentu o dokončnem razkritju ni nobene podrobnosti o razlogu, zakaj izključitev „od začetka“ proizvajalcev mešanic E85 in analognih mešanic industrije Unije ni nikakor vplivala na ugotavljanje škod. Noben dokaz v spisu naj ne bi v tem smislu podprl ugotovitve Komisije v njenem odgovoru na pripombe tožečih strank na dokument o dokončnem razkritju, v skladu s katerim je [bila] proizvodnja takih mešanic „zelo omejena“.
- 280 V zvezi s tem Svet v obrambi pojasnjuje, da so te trditve nepravilne, ker Komisija ni izključila mešanic E85 „od začetka“. Po njegovem mnenju je v skladu z informacijami, ki so na voljo, v Uniji le nekaj proizvajalcev mešanic E85, katerih proizvodnja je zelo omejena, pri čemer je iz nezaupnih vprašalnikov dveh proizvajalcev Unije razvidno, da proizvajata E85 v majhnih količinah in te ugotovljene majhne količine se tako uporabijo pri izračunih.
- 281 Na eni strani je treba ugotoviti, da tožeči stranki nista utemeljili pojma „podobne mešanice“. Trditev glede „podobnih mešanic“ torej ni dosledna in razumljiva v smislu zgoraj v točki 254 navedene sodne prakse in jo je treba zavreči kot nedopustno.
- 282 Na drugi strani tožeči stranki ne izpodbijata resničnosti elementov, ki jih navaja Svet v obrambi. Zato je treba navesti, da iz pojasnil Sveta izhaja, da mešanice E85 niso bile izključene „od začetka“ preiskave in da v upravnem spisu ni bilo elementov, ki bi podprli dejstvo, da je proizvodnja zadevnih mešanic v Uniji „zelo majhna“. Zato je treba peti očitek v preostalem zavrniti kot neutemeljen.
- 283 S šestim očitkom tožeči stranki trdita, da Svet kljub njunemu predlogu pooblaščenca za zaslišanje na obravnavi pred Komisijo ni pridobil podatkov o stroških surovin proizvajalcev industrije Unije. Menita, da če bi imeli te podatke na voljo, da bi lahko „z večjo gotovostjo“ dokazali, da je zatrjevano veliko škodo povzročilo povečanje stroškov surovin industrije Unije.
- 284 V zvezi s tem je treba najprej ugotoviti, da sta tožeči stranki na obravnavi 11. septembra 2012 zahtevali, da sta obveščeni o „podatkih o gibanju stroškov proizvodnje in surovin“. Iz zapisnika s te obravnave izhaja, da je pooblaščenec za zaslišanje preiskovalno skupino Komisije pozval, naj predloži pisna pojasnila najpozneje 18. septembra 2012. Tožeči stranki v pisnih vlogah nikjer ne trdita, da se ni ustrezno ukrepalo v zvezi s tem pozivom pooblaščenca za zaslišanje. Tožeči stranki tudi ne dokazujeta, da sta ponovili svoj predlog v okviru dokončnega razkritja na podlagi člena 20(2) osnovne uredbe.
- 285 Dalje, ugotoviti je treba, da tožeči stranki nista predložili nobenega dokaza o tem, da naj bi od Sveta zahtevali predložitev zadevnih podatkov.
- 286 Nazadnje, Svet pojasnjuje, da so bile informacije, na podlagi katerih je večina proizvajalcev industrije Unije pokrivala tveganje nihanja cen surovin, zaupne in da zato ni bila mogoča njihova vključitev v nezaupni spis, česar tožeči stranki ne izpodbijata.
- 287 Tožeči stranki torej nista dokazali, da institucije niso zadovoljivo ukrepale, na podlagi obveznosti iz člena 20(2) in (4) osnovne uredbe, v skladu z njunima prošnjama za dostop do dodatnih informacij glede cene surovin industrije Unije. Zato argumentu za utemeljitev šestega očitka ni mogoče ugoditi.

- 288 S sedmim očitkom tožeči stranki navajata, da dodatni dokument o razkritju, v katerem je Komisija predlagala spremembo obdobja veljavnosti predlaganega dokončnega protidampinškega ukrepa s treh let na pet, ni bil dovolj utemeljen iz razloga, ker sta bila „zavrnjena le dva od treh razlogov, na podlagi katerih je Svet v začetku predlagal veljavnost treh let“, ni pa „preučila tretjega razloga“.
- 289 Ugotoviti je treba, kot Svet pravilno navaja in ne da bi temu nasprotovali tožeči stranki, da je ob uporabi člena 11(2) osnovne uredbe običajno obdobje veljavnosti protidampinških ukrepov pet let. Torej je bilo v dodatnem dokumentu o razkritju ponovno določeno običajno obdobje. V zvezi s tem je treba ugotoviti, da z obveznostjo obrazložitve v okviru protidampinških ukrepov institucijam ni naloženo, da pojasnijo, v čem je bilo stališče, predvideno v določeni fazi protidampinškega postopka, morebiti neutemeljeno (glej v tem smislu zgoraj v točki 253 navedeno sodbo Whirlpool Europe/Svet, EU:T:2010:390, točka 116).
- 290 Poleg tega tožeči stranki ne navajata, kakšen učinek naj bi imelo dejstvo, da v dokumentu o dokončnem razkritju ni bil preučen „tretji razlog“, na katerega se je v začetku sklicevala Komisija v utemeljitev obdobja veljavnosti le treh let.
- 291 Zato je treba sedmi očitek zavrniti kot neutemeljen.
- 292 Glede na to, da sedmim očitkom tožečih strank ni mogoče ugoditi, je treba zavrniti tudi trditev tožečih strank, da izpodbijana uredba ni „pravilno obrazložena“ iz razloga, ker je dokument o dokončnem razkritju nepopoln. Zato je treba prvi del desetega tožbenega razloga zavrniti kot deloma nedopusten in deloma neutemeljen.
- Drugi del desetega tožbenega razloga v zvezi z dejstvom, da je bil dodatni dokument o razkritju najprej posredovan državam članicam in pritožniku ter nato tožečima strankama, ob kršitvi načel dobrega upravljanja in nediskriminacije, pravic do obrambe ter člena 20(5) osnovne uredbe
- 293 Tožeči stranki v bistvu trdita, da je Komisija vložila predlog za spremembo obdobja veljavnosti ukrepov s treh let na pet za zastopnike držav članic v svetovalnem odboru in za pritožnika, preden je bila ta informacija tožečima strankama sporočena, ob kršitvi načel nediskriminacije in dobrega upravljanja ter pravic do obrambe tožečih strank in „njunih članov“. Poleg tega menita, da je bila s tem, da je svetovalni odbor odobril spremembo obdobja veljavnosti ukrepov med sestankom, ki je potekal dva dni, preden je bil dokument o dokončnem razkritju posredovan zainteresiranim strankam, torej pred pripombami tožečih strank, kršena obveznost upoštevanja pripomb o dokumentu o dokončnem razkritju, kot jo določa člen 20(5) osnovne uredbe.
- 294 Svet izpodbija trditve tožečih strank.
- 295 Spomniti je treba, da je v členu 20(5) osnovne uredbe določeno, da se „[p]ripombe, ki so dane po dokončnem razkritju, [...] upoštevajo samo v primeru, če se prejmejo v roku, ki ga v vsakem posameznem primeru določi Komisija in ki znaša vsaj 10 dni, pri čemer se na ustrezen način upošteva nujnost primera“.
- 296 Prvič, glede domnevne kršitve pravic do obrambe zadostuje ugotovitev, da tožeči stranki ne pojasnjujeta, kako bi lahko oni ali njuni člani bolje zagotovili svojo obrambo, če ne bi bilo domnevne nepravilnosti. Zato je treba to trditev z vidika zgoraj v točki 252 navedene sodne prakse zavrniti.
- 297 Drugič, glede trditve, da je bil pritožnik obveščen o spremembi obdobja veljavnosti ukrepov, preden je bila ta informacija posredovana drugim zainteresiranim strankam, se tožeči stranki sklicujeta na sporočilo za medije, objavljeno na spletni strani združenja ePure 20. decembra 2012, v katerem naj bi to združenje razglasilo, da je Unija napredovala z vidika uvedbe protidampinških ukrepov v tej zadevi za obdobje petih let, ker naj bi se s tako „odločitvijo strinjala“ večina držav članic.

- 298 Svet tej trditvi nasprotuje in v obrambi navaja, da je Komisija vse zainteresirane stranke, vključno s pritožnikom, obvestila o predlogu spremembe obdobja veljavnosti ukrepov istočasno, in sicer 21. decembra 2012. Dodaja, da ni dolžan pojasniti ali zagovarjati vsebine sporočila za medije, ki ga objavi tretji.
- 299 V zvezi s tem je treba navesti, da je omenjeno sporočilo za medije le kazalnik, ki ne dokazuje, da sta Svet ali Komisija dejansko obvestila pritožnika pred tožečima strankama o spremembi trajanja ukrepov, in da tožeči stranki v podporo svoji trditvi nista predložili nobenega drugega dokaza. Zato je treba to trditev zavrniti, saj tožeči stranki nista predložili dokaza.
- 300 Tretjič, preučiti je treba trditev, v skladu s katero bi bilo treba predlog za spremembo obdobja veljavnosti ukrepov predhodno posredovati zastopnikom držav članic v svetovalnem odboru.
- 301 Po mnenju tožečih strank se sporočilo za medije združenja ePure z dne 20. decembra 2012 nanaša na glasovanje svetovalnega odbora na sestanku 19. decembra 2012 in izkazuje, da je Komisija posredovala predlog za podaljšanje obdobja veljavnosti ukrepov s treh let na pet zastopnikom držav članic v svetovalnem odboru in pritožniku, preden je bila ta informacija posredovana njima. Svet tej trditvi nasprotuje in v obrambi navaja, da je Komisija države članice in zainteresirane stranke obvestila o predlogu za spremembo obdobja veljavnosti ukrepov istočasno, in sicer 21. decembra 2012.
- 302 Glede, prvič, domnevne kršitve načela nediskriminacije s strani institucij Unije je treba navesti, da se domneva, da so te različno obravnavale primerljive položaje v škodo nekaterih gospodarskih subjektov v primerjavi z drugimi, ne da bi bila ta razlika v obravnavi upravičena z obstojem pomembnih objektivnih razlik (sodba z dne 23. oktobra 2003, Changzhou Hailong Electronics & Light Fixtures in Zhejiang Yankon/Svet, T-255/01, Recueil, EU:T:2003:282, točka 60).
- 303 Glede tega je dovolj navesti, da zastopniki držav članic v svetovalnem odboru niso, drugače kot tožeči stranki, zainteresirane stranke v protidampinškem postopku. Tožeči stranki in države članice se torej niso znašle v primerljivih položajih v smislu sodne prakse. Zato posredovanje informacij državam članicam ni urejeno v členu 20 osnovne uredbe, temveč se izvrši na podlagi njenega člena 15(2) v njeni izvirni različici, ki se uporabi v tej zadevi, v skladu s katerim Komisija posreduje državam članicam, pred sestankom svetovalnega odbora, „vse relevantne informacije“.
- 304 Glede, drugič, domnevne kršitve načela dobrega upravljanja je treba spomniti, da sta Komisija in Svet dolžna spoštovati temeljne pravice Unije v upravnem postopku, med katerimi je pravica do dobrega upravljanja, ki je določena v členu 41 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah, ki razvršča vrsto posebnih pravic. Vendar načelo dobrega upravljanja samo po sebi posameznikom ne podeljuje pravic, razen ko je izraz posebnih pravic v smislu člena 41 Listine o temeljnih pravicah (sodba z dne 4. oktobra 2006, Tillack/Komisija, T-193/04, ZOdl., EU:T:2006:292, točka 127). Tožeči stranki pa ne uveljavljata nobene take posebne pravice.
- 305 V vsakem primeru tudi ob domnevi, da bi se trditev tožečih strank razumela tako, da ti z njo zatrjujeta kršitev dolžnosti skrbnega ravnanja, je treba spomniti, da ta dolžnost pristojni instituciji nalaga, da skrbno in nepristransko preuči vse upoštevne elemente obravnavanega primera (glej v tem smislu sodbo z dne 12. decembra 2014, Crown Equipment (Suzhou) in Crown Gabelstapler/Svet, T-643/11, ZOdl. (Odlomki), EU:T:2014:1076, točka 46 in navedena sodna praksa). V tej zadevi pa tožeči stranki nista predložili nobenega dokaza, s katerim bi lahko na zahtevani način izkazali, da sta Komisija in Svet to obveznost kršila, in je zato treba trditev o kršitvi načela dobrega upravljanja zavrniti kot neutemeljeno.
- 306 Zato je treba zavrniti trditev tožečih strank, ki se nanaša na kršitev načel nediskriminacije in dobrega upravljanja.

307 Četrtrič, prav tako je treba zavrniti trditev tožečih strank, da naj bi bil člen 20(5) osnovne uredbe kršen iz razloga, ker je bil predlog za spremembo obdobja veljavnosti ukrepov predložen svetovalnemu odboru, ki ga je ratificiral, preden so bile vložene pripombe zainteresiranih strank. Tudi ob domnevi, da bi bila s to določbo uvedena, kot trdita tožeči stranki, obveznost „za institucije“, da upoštevajo „pripombe na dokument o dokončnem razkritju“, je dovolj navesti, da tožeči stranki ne pojasnita, koliko bi, če ne bi bilo zatrjevane nepravilnosti, protidampinški postopek lahko pripeljal do drugačnega rezultata, v nasprotju z zahtevami sodne prakse, navedene zgoraj v točki 252. V vsakem primeru je treba spomniti, da se, v skladu s členom 9(4) osnovne uredbe v njeni izvorni različici, ki se uporabi v tej zadevi, Svet posvetuje s svetovalnim odborom, ki poleg tega ni institucija, preden uvede dokončno protidampinško dajatev. Člen 15(2) osnovne uredbe v izvorni različici pa seveda določa, da Komisija predhodno posreduje državam članicam „vse relevantne informacije“. Tožeči stranki ne trdita, da Svet ni upošteval njunih pripomb, predloženih 2. januarja 2013, o trajanju ukrepov med sprejetjem izpodbijane uredbe. Tožeči stranki tudi ne trdita, da so njune pripombe, predložene 2. januarja 2013, vsebovale relevantne informacije, ki bi jih morala Komisija posredovati državam članicam na podlagi istega odstavka.

308 Zato je treba drugi del desetega tožbenega razloga zavrniti.

Tretji del desetega tožbenega razloga, ki se nanaša na nepopoln dostop do preiskovalnega spisa, ki ni zaupne narave, ob kršitvi členov 6(7) in 19(1) in (2) osnovne uredbe

309 Tožeči stranki trdita, da jima je Komisija zavrnila dostop do nekaterih informacij, dokazov in dokumentov kljub več njunim prošnjam, ki sta jih vložili med preiskavo. To naj bi bilo v nasprotju s členoma 6(7) in 19(1) in (2) osnovne uredbe in s tem naj bi bile kršene njune pravice do obrambe. Tožeči stranki navajata pet očitkov, s katerimi zatrjujeta, da jima Komisija ni odobrila popolnega dostopa so preiskovalnega spisa, ki ni zaupne narave.

310 Svet izpodbija trditve tožečih strank.

311 Člen 6(7) osnovne uredbe določa:

„Pritožniki, uvozniki in izvozniki in njihova predstavniška združenja, uporabniki in organizacije potrošnikov, ki so se javili v skladu s členom 5(10), kakor tudi predstavniki države izvoznice, lahko na pisno zahtevo pregledajo vse v preiskavi uporabljene informacije, ki jih je katera koli stranka dala na razpolago za preiskavo, za razliko od internih dokumentov, ki jih pripravijo pristojni organi [Unije] ali njenih držav članic in ki so pomembni za predstavitev njihovih primerov in niso zaupni v smislu člena 19 in da so uporabljeni v preiskavi. Te stranke se lahko odzovejo na te informacije in njihove pripombe se upoštevajo, če so dovolj utemeljene.“

312 V skladu s členom 19(1) osnovne uredbe „[v]se informacije, ki so zaupne narave (na primer zato, ker bi njihovo razkritje pomenilo pomembno konkurenčno prednost za tekmeca ali bi imelo znatne škodljive učinke na osebo, ki je informacijo predložila, ali na osebo, od katere je informacijo dobila) in ki jih zaupno predložijo v preiskavo vključene stranke, organi ob ustrezni utemeljitvi obravnavajo kot zaupne“.

313 Člen 19(5) osnovne uredbe določa:

„Svet, Komisija in države članice ali njihovi uradniki ne smejo informacij, prejetih v skladu s to uredbo, za katere je oseba, ki jih je predložila, zahtevala zaupno obravnavo, razkriti brez njenega posebnega dovoljenja. Izmenjave informacij med Komisijo in državami članicami ali kakršne koli informacije, ki se nanašajo na posvetovanja, ki se izvajajo v skladu s členom 15, ali kakršni koli interni dokumenti, ki jih pripravijo pristojni organi [Unije] ali držav članic, se ne razkrijejo, razen če ta uredba to izrecno določa.“

- 314 Kršitev pravice dostopa do spisa bi lahko povzročila ničnost izpodbijane uredbe le, če bi bil lahko posledica razkritja dokumenta, čeprav omejenega, drugačen izid upravnega postopka, kadar bi se zadevno podjetje med tem postopkom lahko sklicevalo nanjo (glej v tem smislu sodbo z dne 16. februarja 2012, Svet in Komisija/Interpipe Niko Tube in Interpipe NTRP, C-191/09 P in C-200/09 P, ZOdl., EU:C:2012:78, točka 174).
- 315 Glede prvega očitka tožeči stranki menita, da je Komisija zavrnila dostop do ali zagotoviti povzetek, ki ni zaupne narave, Eurostatovih podatkovnih baz (Statistični urad Evropske unije) in drugih nacionalnih carinskih podatkovnih zbirk, ki se uporabijo za ugotovitev količine in vrednosti različnih uvozov.
- 316 Ugotoviti je treba, da tožeči stranki v prvem očitku ne pojasnita, koliko bi, če ne bi bilo zatrjevane nepravilnosti, protidampinški postopek lahko pripeljal do drugačnega rezultata, v nasprotju z zahtevami sodne prakse, navedene zgoraj v točkah 252 in 314. Prvi očitek je torej treba zavrniti kot neutemeljen.
- 317 Z drugim očitkom tožeči stranki trdita, da jima je Komisija zavrnila posredovanje internega dokumenta, ki vsebuje mnenje Generalnega direktorata (GD) „Obdavčenje in carinska unija“ glede opredelitve zadevnega izdelka.
- 318 Na eni strani je treba ugotoviti, da v tem očitku tožeči stranki ne pojasnita, koliko bi, če ne bi bilo zatrjevane nepravilnosti, protidampinški postopek lahko pripeljal do drugačnega rezultata, v nasprotju z zahtevami sodne prakse, navedene zgoraj v točkah 252 in 314. Na drugi strani je treba navesti, da se v skladu s členom 9(5) osnovne uredbe interni dokumenti ne razkrijejo, razen če ta uredba to izrecno določa. Deseti očitek je zato treba zavrniti kot neutemeljen.
- 319 S tretjim očitkom tožeči stranki navajata – glede ugotovitve dela proizvodnje etanola iz sladkorne pese – da se je Komisija oprla na elektronsko pošto pritožnika, ki je navedel podatek o 12 %, vendar ni podal nobene podrobnosti o viru uporabljenih podatkov in metodologiji za to oceno. Tožeči stranki menita, da zaradi tega nista bili v položaju, da bi Komisiji lahko dokazali, da so bili njuni „podatki o večjem delu“ proizvodnje iz sladkorne pese „pravilni podatki“.
- 320 Navesti je treba, da tožeči stranki s to trditvijo ne pojasnita, koliko bi, če ne bi bilo zatrjevane nepravilnosti, protidampinški postopek lahko pripeljal do drugačnega rezultata, v nasprotju z zahtevami sodne prakse, navedene zgoraj v točkah 252 in 314.
- 321 V vsakem primeru, Komisija pojasnjuje, da ni bila pooblaščenca za razkritje informacij iz razloga, ker te obsegajo zaupne poslovne informacije, ki jih je posredoval pritožnik. V zvezi s tem tožeči stranki ne pojasnita, zakaj naj ne bi bila navedba, v delu zadevne elektronske pošte, ki jo navajata na strani 434 priloge A.10 k tožbi, v skladu s katero je podatek o 12 % podal poslovni analitik, zadostna za ugotovitev vira zadevnih podatkov. Iz te navedbe tudi nikakor ne izhaja, da naj bi ta elektronska pošta vsebovala opis uporabljene metode za izračun dela zadevnega trga.
- 322 Zato je treba tretji očitek zavrniti kot neutemeljen.
- 323 S četrtem očitkom tožeči stranki trdita, da v spisu, ki ni zaupne narave, ni elementa, ki bi podpiral ugotovitev v uvodni izjavi 141 izpodbijane uredbe, v skladu s katero večina proizvajalcev industrije Unije tveganje nihanja cen surovin zavaruje.
- 324 Na eni strani je treba navesti, da s četrtem očitkom tožeči stranki ne zatrjujeta nobene kršitve svojih pravic do dostopa do spisa, ki ni zaupne narave. Ta tožbeni razlog je torej brezpredmeten in ga je treba zavrniti.

- 325 Na drugi strani in v vsakem primeru Svet pojasnjuje, da so med pregledi na kraju samem proizvajalci Unije podali podrobna pojasnila o zavarovanju tveganj in da so zadevne informacije zaupne, zato jih tako ni bilo mogoče vložiti v spis, ki ni zaupne narave. Poleg tega tožeči stranki ne izpodbijata trditve Sveta, v skladu s katero je praksa zavarovanja tveganja nihanja cen običajna v zadevnem sektorju in v skladu s katero bi to bilo mogoče zlahka preučiti s pomočjo informacij, ki so dostopne javnosti in v letnih poročilih proizvajalcev Unije. Zato je treba tudi četrti očitek zavrniti kot neutemeljen.
- 326 V petem očitku tožeči stranki menita, da pripombe združenja ePure na spremembo obdobja veljavnosti ukrepov s treh let na pet v spis, ki ni zaupne narave, niso bile vložene dovolj zgodaj, da bi lahko pripravili pripombe na to spremembo do 2. januarja 2013. Pripombe združenja ePure so bile vložene v spis, ki ni zaupne narave, šele 4. februarja 2013.
- 327 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da tožeči stranki ne pojasnita, koliko bi, če ne bi bilo zatrjevanje nepravilnosti, protidampinški postopek lahko pripeljal do drugačnega rezultata, v nasprotju z zahtevami sodne prakse, navedene zgoraj v točkah 252 in 314.
- 328 Kakor koli, Svet trdi, da je Komisija v dodatnem dokumentu o razkritju z dne 21. decembra 2012 povzela trditve združenja ePure glede obdobja veljavnosti in pojasnila razloge za vrnitev na običajno obdobje petih let. Glede pripomb pritožnika je treba navesti, da dodatni dokument o razkritju v bistvu vsebuje iste informacije kot uvodna izjava 173 izpodbijane uredbe in tako povzema iste bistvene pravne in dejanske elemente, na katere se želijo institucije opreti v tej zadevi. Nasprotno pa se tožeči stranki v repliki omejujeta na navajanje trditve Sveta, brez natančne opredelitve, katere pripombe združenja ePure niso bile zadostno povzete v dodatnem dokumentu o razkritju.
- 329 V repliki tožeči stranki dalje menita, da dodatni dokument o razkritju pomeni preprosto negacijo argumentov v korist obdobja veljavnosti, ki ga je v začetku predlagala Komisija, brez vsakega pravega pojasnila. Ugotoviti je treba, ob uporabi členov 44(1)(c) in 48(2) Poslovnika z dne 2. maja 1991, da je ta novi očitek prepozen, saj je bil prvič podan šele v repliki, in ga je treba zavreči kot nedopusten (glej v tem smislu, sklep z dne 24. septembra 2009, Alcon/UUNT, C-481/08 P, EU:C:2009:579, točka 17, in sodbo z dne 30. aprila 2015, VTZ in drugi/Svet, T-432/12, EU:T:2015:248, točka 158). Tudi ob domnevi, da ta novi očitek ni bil prepozen, bi zadostovalo ugotoviti, da z njim tožeči stranki ne uveljavljata nobene kršitve svojih pravic do dostopa do preiskovalnega spisa, ki ni zaupne narave. Zato ga je treba prav tako zavrniti kot brezpredmeten.
- 330 Zato je treba ugotoviti, da sta bili tožeči stranki v položaju, ko bi pravočasno lahko pripravili pripombe na spremembo obdobja veljavnosti protidampinških ukrepov. Zato je treba peti očitek kot tudi novi očitek, naveden v prejšnji točki, zavrniti.
- 331 Zato je treba tretji del desetega tožbenega razloga zavrniti.

Četrti del desetega tožbenega razloga, ki se nanaša na prekratko obdobje, dano tožečima strankama za predstavitev njunih pripomb na dokument o dokončnem razkritju, ob kršitvi člena 20(5) osnovne uredbe in pravic do obrambe

- 332 Tožeči stranki menita, da jima Svet ni odobril minimalnega zakonsko določenega roka desetih dni, ki ga določa člen 20(5) osnovne uredbe, za predstavitev njunih pripomb na dokument o dokončnem razkritju. V vsakem primeru pa po njunem mnenju minimalni zakonsko določen rok desetih dni ni dovolj dolg za predstavitev pripomb na tako zapleten dokument o razkritju, kot je posredovani v tej zadevi.
- 333 Svet izpodbija trditve tožečih strank.

- 334 Najprej je treba pripomniti, da v skladu z naslovom četrtega dela desetega tožbenega razloga v tožbi Svet ni dal dovolj časa „tožečima strankama“ za predstavitev njunih pripomb na dokument o dokončnem razkritju. V tožbi tožeči stranki navajata, da oni in „njuni člani“ niso imeli na voljo dovolj časa za predstavitev svojih pripomb.
- 335 Glede tega je treba pripomniti, da tožeči stranki v vlogah ne pojasnujeta, kateri izmed njunih članov so prejeli dokument o dokončnem razkritju. Glede na to, da torej tožeči stranki želita s tem delom tožbenega razloga uveljavljati kršitev postopkovnih pravic „njunih članov“, je treba navesti, da tako nenatančna prošnja ne izpolnjuje pogojev iz člena 44(1)(c) Poslovnika z dne 2. maja 1991, ki zahteva, da bistveni dejanski in pravni elementi, na katerih temelji tožba, izhajajo koherentno in razumljivo iz besedila same tožbe (glej točko 254 zgoraj). Zato je treba del, v katerem tožeči stranki navajata, da njuni člani niso imeli dovolj časa za predstavitev pripomb na dokument o dokončnem razkritju, zavreči kot nedopusten.
- 336 Glede trditve, da Svet ni dal dovolj časa tožečima strankama za predstavitev pripomb na dokument o dokončnem razkritju, je treba spomniti, da člen 20(5) osnovne uredbe v bistvu določa, da so institucije dolžne upoštevati pripombe zainteresiranih strank le pod pogojem, da se prejmejo v roku, ki ga določi Komisija in ki znaša vsaj deset dni.
- 337 V tej zadevi je Komisija tožečima strankama 6. decembra 2012 posredovala dokument o dokončnem razkritju in zahtevala njune morebitne pripombe „v roku desetih dni [...], to je do 17. decembra 2012 opoldne“. Rok desetih dni za predložitev pripomb na ta dokument, ki je določen v členu 20(5) osnovne uredbe, se je iztekel v nedeljo, 16. decembra 2012. Na podlagi člena 3(4) Uredbe (EGS, Euratom) št. 1182/71 Sveta z dne 3. junija 1971 o določitvi pravil glede rokov, datumov in iztekov rokov (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 1, zvezek 1, str. 51), se je, glede na to, da je bil zadnji dan roka nedelja, rok končal z iztekom zadnje ure naslednjega delovnega dne, to je ob izteku zadnje ure 17. decembra 2012. Komisija pa je pozvala zainteresirane stranke, da ji posredujejo svoje pripombe na ta dokument 17. decembra 2012 do opoldne in ne do polnoči. Kakor koli, tožeči stranki sta posredovali svoje pripombe v roku, ki ga je določila Komisija. Z dopisom z dne 21. decembra 2012 je Komisija posredovala dodatni dokument o razkritju v zvezi s spremembo trajanja predlaganih ukrepov. Vendar je Komisija v tem dopisu od strank zahtevala, da ji posredujejo pripombe na predlagano spremembo in na dokument o dokončnem razkritju z dne 6. decembra 2012 najpozneje 2. januarja 2013 do konca uradnih ur.
- 338 Na eni strani je treba ugotoviti, da tožeči stranki v pisnih vlogah ne pojasnujeta, kako bi lahko po njunem mnenju upravni postopek, zaradi domnevne nepravilnosti, vodil do drugačnega izida. V zvezi s tem je bilo odločeno, da neupoštevanje desetdnevnega roka iz člena 20(5) osnovne uredbe lahko povzroči razglasitev ničnosti izpodbijane uredbe samo, če obstaja možnost, da bi se upravni postopek zaradi te nepravilnosti lahko končal drugače in s tem konkretno vplival na pravice do obrambe tožeče stranke (glej v tem smislu zgoraj v točki 250 navedeno sodbo Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Svet, EU:C:2009:598, točka 81 in navedena sodna praksa).
- 339 Na drugi strani, kot pravilno navaja Svet, je Komisija v dopisu z dne 21. decembra 2012 tožečima strankama odobrila dodatni rok za posredovanje pripomb na dokument o dokončnem razkritju z dne 6. decembra 2012. Institucije torej niso nikakor kršile člena 20(5) osnovne uredbe.
- 340 Glede trditve, da rok 10 dni ne zadostuje za predstavitev pripomb na tako zapleten dokument o razkritju, in z vidika neobstoja uredbe o uvedbi začasnih dajatev z začasnim izračunom stopnje dampinga zadostuje spomniti, kot je bilo navedeno zgoraj v točki 337, da ne le, da sta tožeči stranki imeli na voljo minimalni rok 10 dni, ampak jima je Komisija naknadno, 21. decembra 2012, odobrila dodatni rok 12 koledarskih dni za predložitev pripomb na ta dokument. Tožeči stranki ne navajata, da naj bi bil ta podaljšani rok prekratek.

341 Poleg tega tožeči stranki v repliki trdita, da so z dodatnim dokumentom o razkritju z dne 21. decembra 2012 institucije storile še drugo postopkovno napako s tem, da se je s protidampinškim svetovalnim odborom že posvetovalo na sestanku 19. decembra 2012 brez poznavanja bistvenega elementa, in sicer mnenja tožečih strank in ameriških proizvajalcev o spremenjeni veljavnosti predlaganih ukrepov. Ob uporabi členov 44(1)(c) in 48(2) Poslovnika z dne 2. maja 1991 je treba ugotoviti, da je ta novi očitak prepozen, saj je bil prvič podan šele v repliki, in ga je treba zavreči kot nedopusten (glej zgoraj v točki 329 navedeno sodno prakso).

342 V skladu s tem je treba četrti del desetega tožbenega razloga prav tako zavrniti.

343 Iz navedenega izhaja, da je treba deseti tožbeni razlog zavrniti v celoti.

344 Zato glede na to, da je bilo drugemu delu prvega tožbenega razloga ugodeno in posledično prvemu tožbenemu razlogu, je treba ugotoviti ničnost izpodbijane uredbe v delu, ki se nanaša na družbe Patriot Renewable Fuels, Plymouth Energy Company, POET in Platinum Ethanol, ki so članice tožečih strank. V preostalem je treba tožbo zavreči kot delno nedopustno in zavrniti kot delno neutemeljeno.

Stroški

345 V skladu s členom 134(1) in (3) Poslovnika se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki. Če vsaka stranka uspe samo deloma, nosi vsaka svoje stroške. Vendar lahko Splošno sodišče, če se zdi to glede na okoliščine v zadevi upravičeno, odloči, da ena stranka poleg svojih stroškov nosi tudi del stroškov druge stranke.

346 Ker so tožeči stranki in Svet samo delno uspeli s svojimi predlogi, je treba odločiti, da vsak od njih nosi svoje stroške.

347 Na podlagi člena 138(1) in (3) Poslovnika Komisija in združenje ePure nosita svoje stroške.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (peti senat)

razsodilo:

- 1. Izvedbena uredba Sveta (EU) št. 157/2013 z dne 18. februarja 2013 o uvedbi dokončne protidampinške dajatve na uvoz bioetanola s poreklom iz Združenih držav Amerike se razglasi za nično v delu, ki se nanaša na družbe Patriot Renewable Fuels LLC, Plymouth Energy Company LLC, POET LLC in Platinum Ethanol LLC.**
- 2. V preostalem se tožba zavrne.**
- 3. Združenji Growth Energy in Renewable Fuels Association, Svet Evropske unije, Evropska komisija in združenje ePURE, de Europese Producenten Unie van Hernieuwbare Ethanol nosijo lastne stroške.**

Dittrich

Schwarcz

Tomljenović

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourg, 9. junija 2016.

Podpisi

Kazalo

Dejansko stanje	2
Postopek in predlogi strank	4
1. Predlog za združitev z zadevo T-277/13, Marquis Energy/Svet	4
2. Intervencije	4
3. Ukrepi procesnega vodstva in ustni postopek	4
4. Predlogi za zaupno obravnavo	5
5. Predlogi strank	5
Pravo	6
1. Dopustnost	6
Pravica združenj kot tožečih strank do vložitve tožbe	6
Procesno upravičenje tožečih strank	9
Posamično procesno upravičenje tožečih strank	11
Procesno upravičenje tožečih strank kot zastopnic svojih članov	12
– Neposredno nanašanje na tožeči stranki kot zastopnici vzorčenih proizvajalcev bioetanola .	13
– Posamično nanašanje na tožeči stranki kot zastopnici vzorčenih proizvajalcev bioetanola ..	15
– Alternativna pravna sredstva	19
Procesno upravičenje tožečih strank kot zastopnic njunih članov, ki niso štirje vzorčeni proizvajalci	19
Pravni interes	20
2. Utemeljenost	21
Prvi tožbeni razlog, ki se nanaša na kršitev členov 2(8), 9(5) in 18(1), (3) in (4) osnovne uredbe, na kršitev načel pravne varnosti, zaupanja v pravo in dobrega upravljanja ter na očitne napake pri presoji, ki jih je storil Svet s tem, da je zavrnil izračun individualne stopnje dampinga in pripis individualne protidampinške dajatve, po potrebi, članom tožečih strank, vključenim v vzorec	21
Uporaba protidampinškega sporazuma STO v tej zadevi	23
Vprašanje, ali imajo štirje vzorčeni ameriški proizvajalci pravico, da se za njih uporabi protidampinška dajatev na podlagi člena 9(5) osnovne uredbe	24
Vprašanje, ali ni bilo izvedljivo določiti protidampinških dajatev v tej zadevi	28

Deseti tožbeni razlog v zvezi s kršitvijo člena 6(7), člena 19(1) in (2) ter člena 20(2), (4) in (5) osnovne uredbe, pravic do obrambe ter načel nediskriminacije in dobrega upravljanja in v zvezi z nezadostno obrazložitvijo	32
Uvodne ugotovitve	32
Prvi del desetega tožbenega razloga, ki se nanaša na nepopolnost dokumenta o dokončnem razkritju, na kršitev člena 20(2) in (4) osnovne uredbe in na napake v obrazložitvi v izpodbijani uredbi	33
Drugi del desetega tožbenega razloga v zvezi z dejstvom, da je bil dodatni dokument o razkritju najprej posredovan državam članicam in pritožniku ter nato tožečima strankama, ob kršitvi načel dobrega upravljanja in nediskriminacije, pravic do obrambe ter člena 20(5) osnovne uredbe	37
Tretji del desetega tožbenega razloga, ki se nanaša na nepopoln dostop do preiskovalnega spisa, ki ni zaupne narave, ob kršitvi členov 6(7) in 19(1) in (2) osnovne uredbe	39
Četrty del desetega tožbenega razloga, ki se nanaša na prekratko obdobje, dano tožečima strankama za predstavitev njunih pripomb na dokument o dokončnem razkritju, ob kršitvi člena 20(5) osnovne uredbe in pravic do obrambe	41
Stroški	43